

TRUYỆN TRANH

ĐẮC KỶ TIẾN CUNG

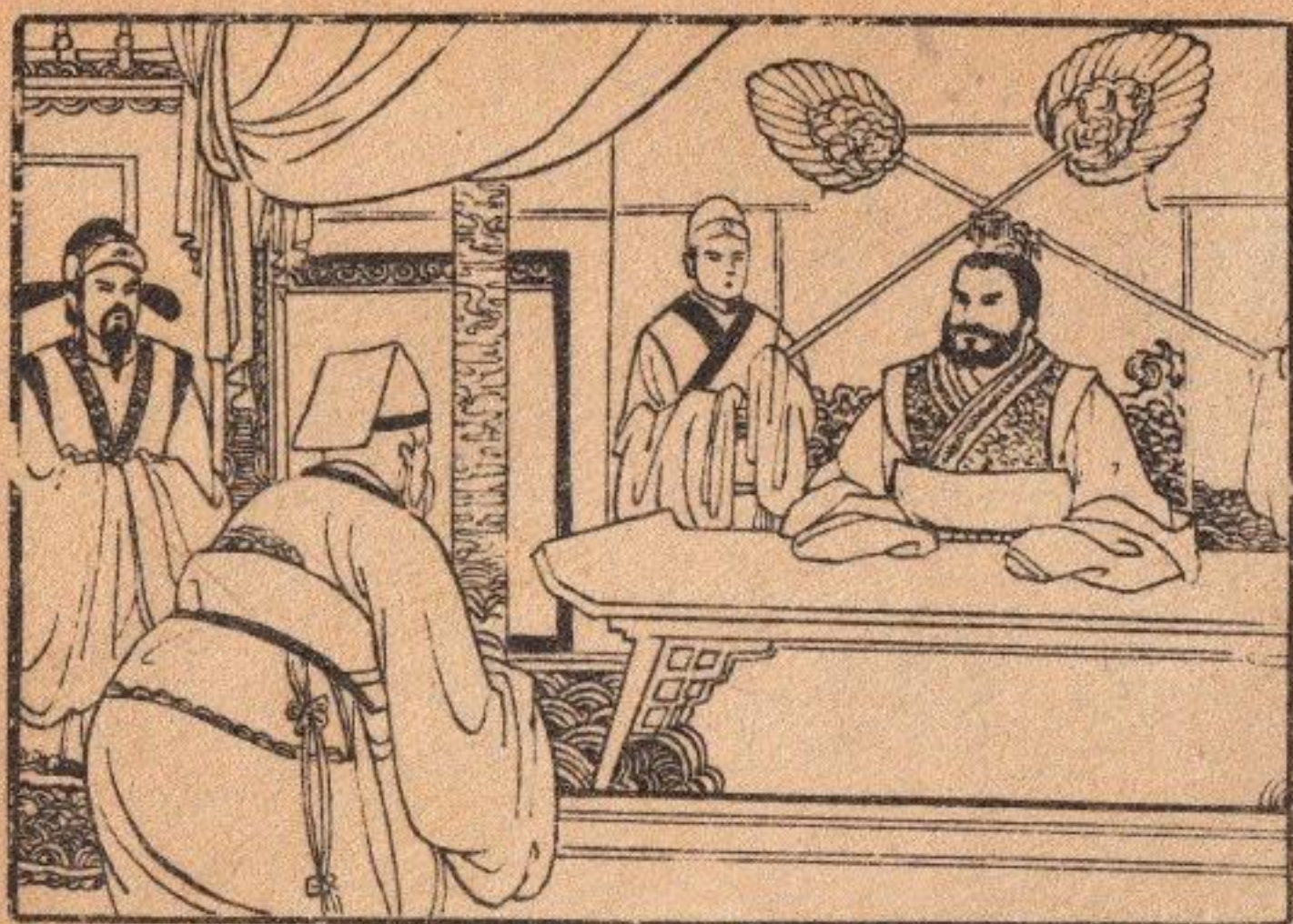
TẬP 1



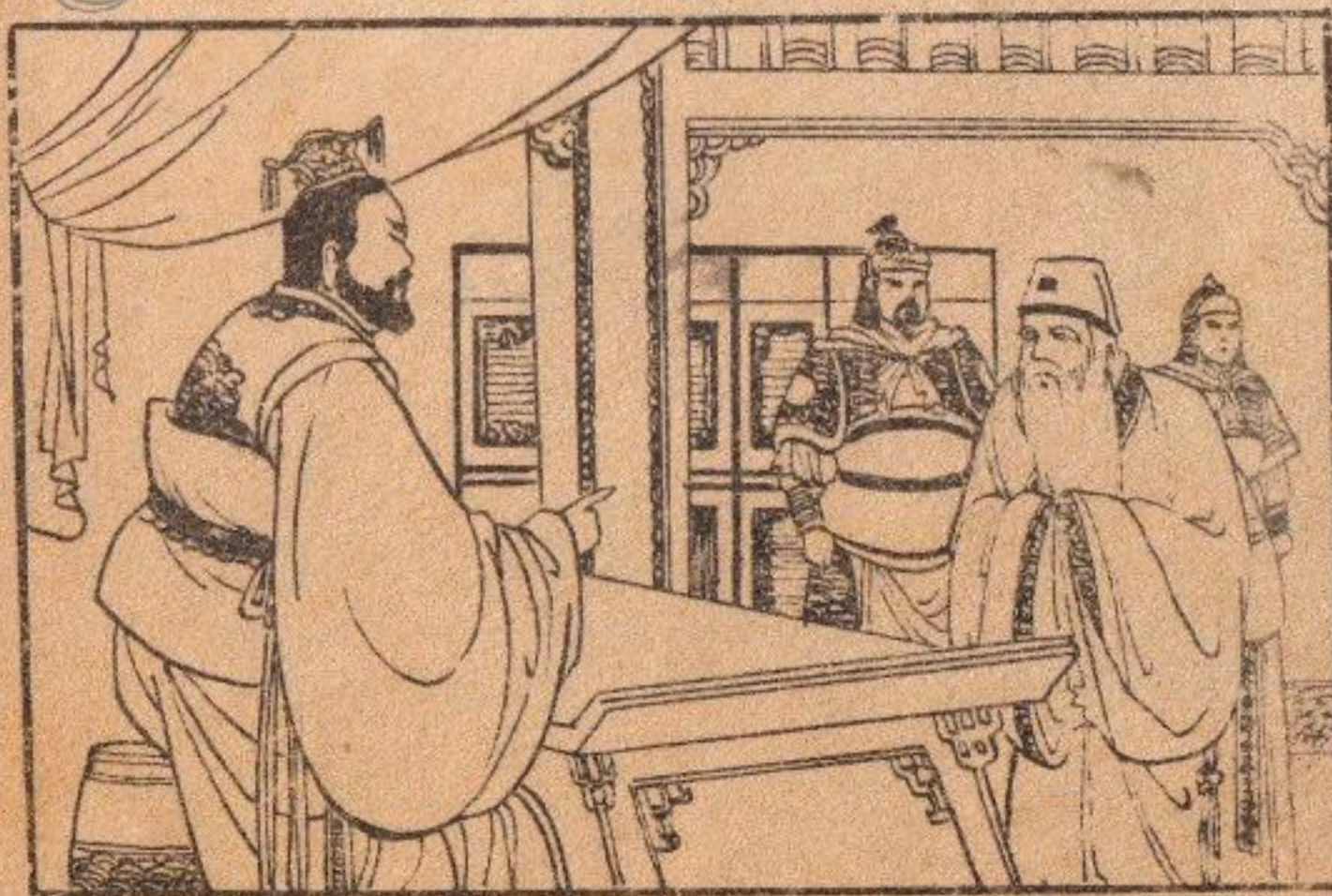
KIM KHÁNH



thuongmaitr



Đời vua Trụ ở Trung Hoa, vào tiết tháng ba năm đó, một hôm Thừa tướng Thương Dung tâu: “Ngày mai là ngày vía Bà Nữ Oa, xin bệ hạ đi dâng hương cầu phúc”. Vua Trụ hỏi: “Bà Oa là ai?”



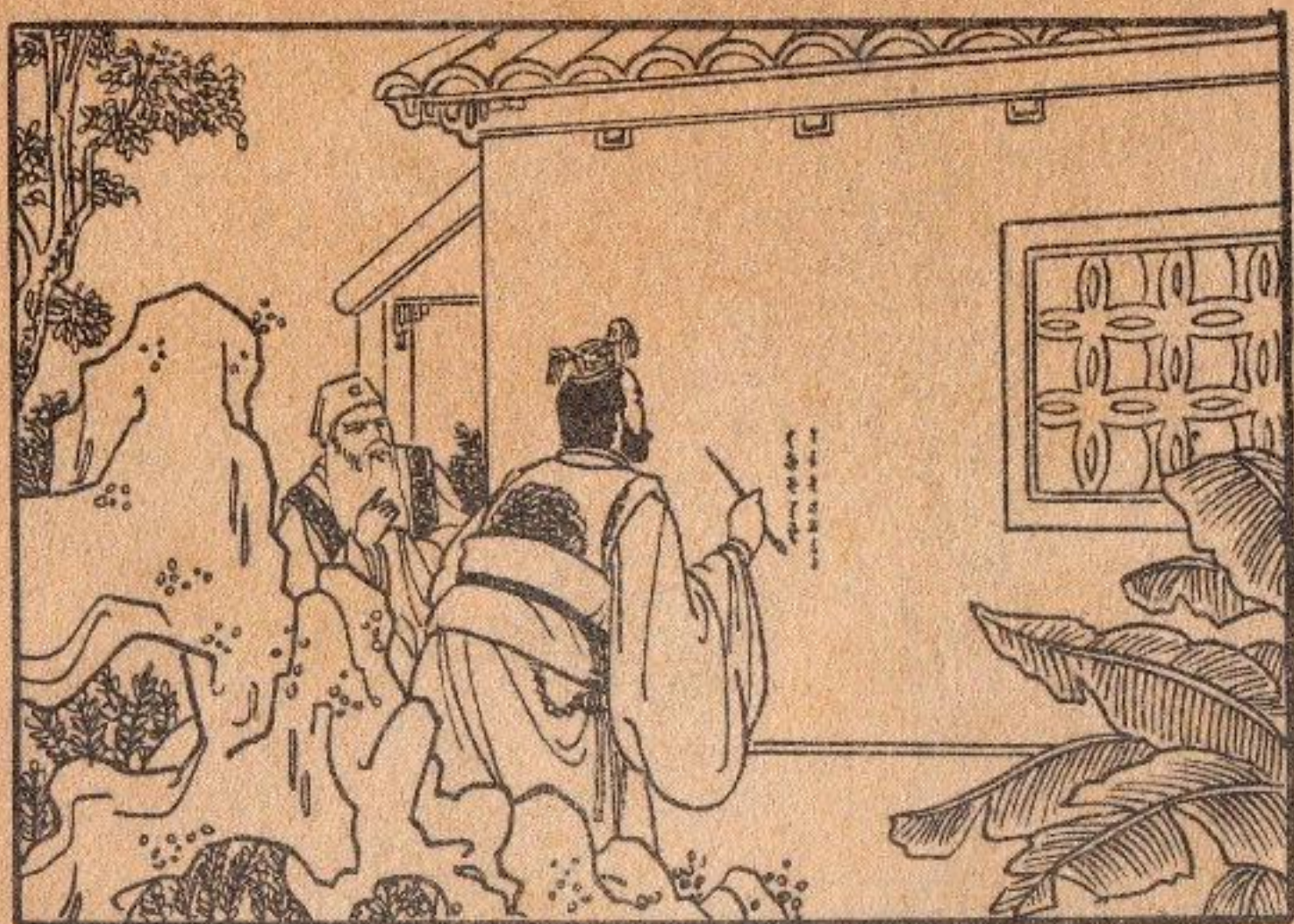
Thương Dung tâu: “Bà là em gái vua Phục Hưng là một vị thần linh, nơi nào thờ miếu Bà thì dân chúng đều sống sung túc bình yên”.



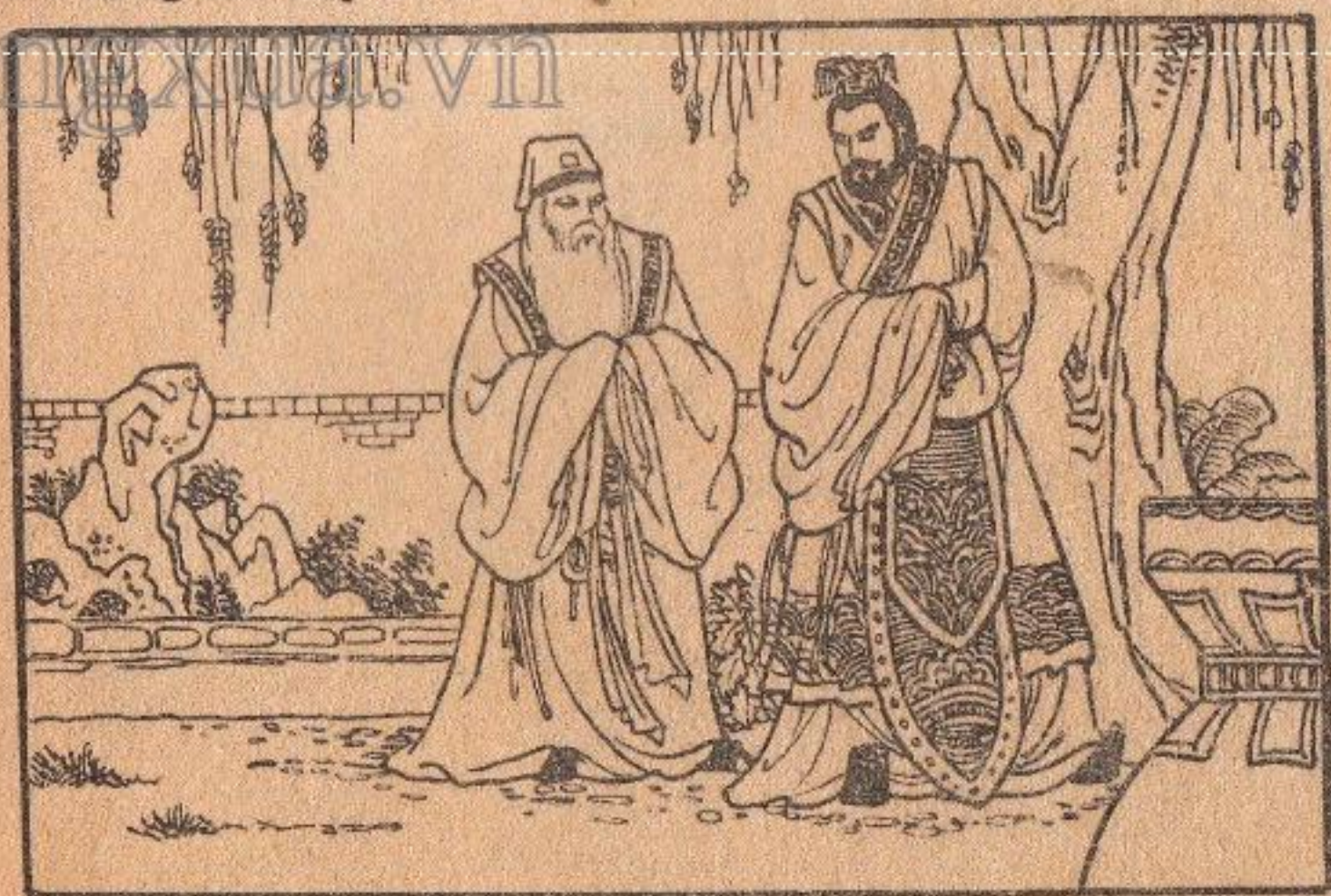
Hôm sau, vua Trụ truyền long giá ra đi, các quan theo phò tá rất đông. Đến miếu bà Nữ Oa, vua Trụ say mê với quang cảnh trong miếu.



Vua Trụ đang mãi mê nhìn ngắm, một cơn gió nhẹ thổi qua làm tung bức màn che tượng bà. Vua Trụ nhìn thấy tượng bà như người sống, sắc nước hương trời, không ai sánh kịp.



Vua Trụ say mê, sai lấy bút mực viết lên vách một bài thơ tán tụng sắc đẹp bà Nữ Oa.



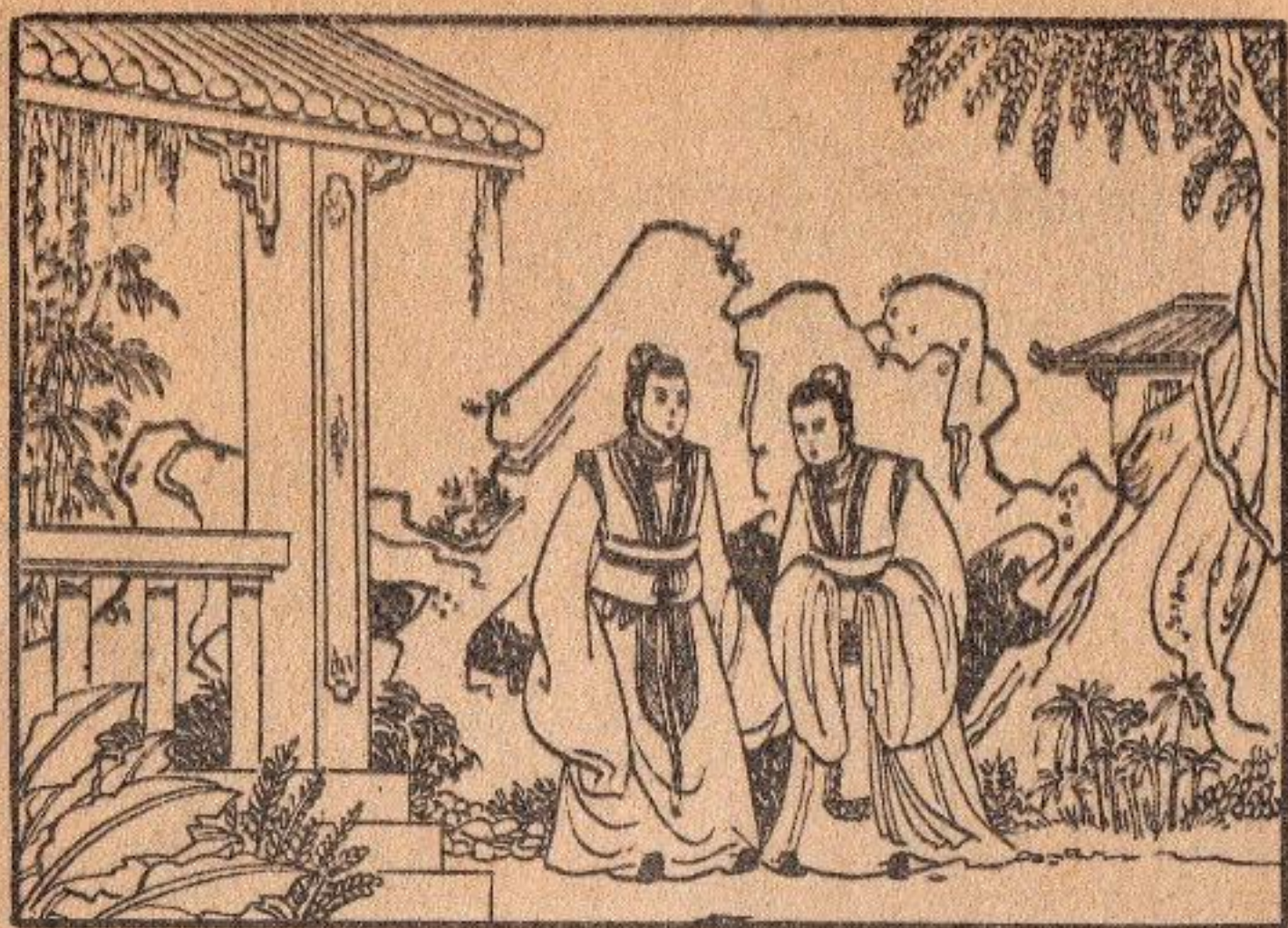
Thừa tướng Thương Dung can ngăn, khuyên vua nên chùi bài thơ đó đi, nhưng vua Trụ không nghe, cứ để như thế rồi ra lệnh hồi cung.



Bảy giờ, bà Nữ Oa đi châu. Châu xong, bà về miếu, thấy bài thơ của vua Trụ thì dùng dùng nổi giận.



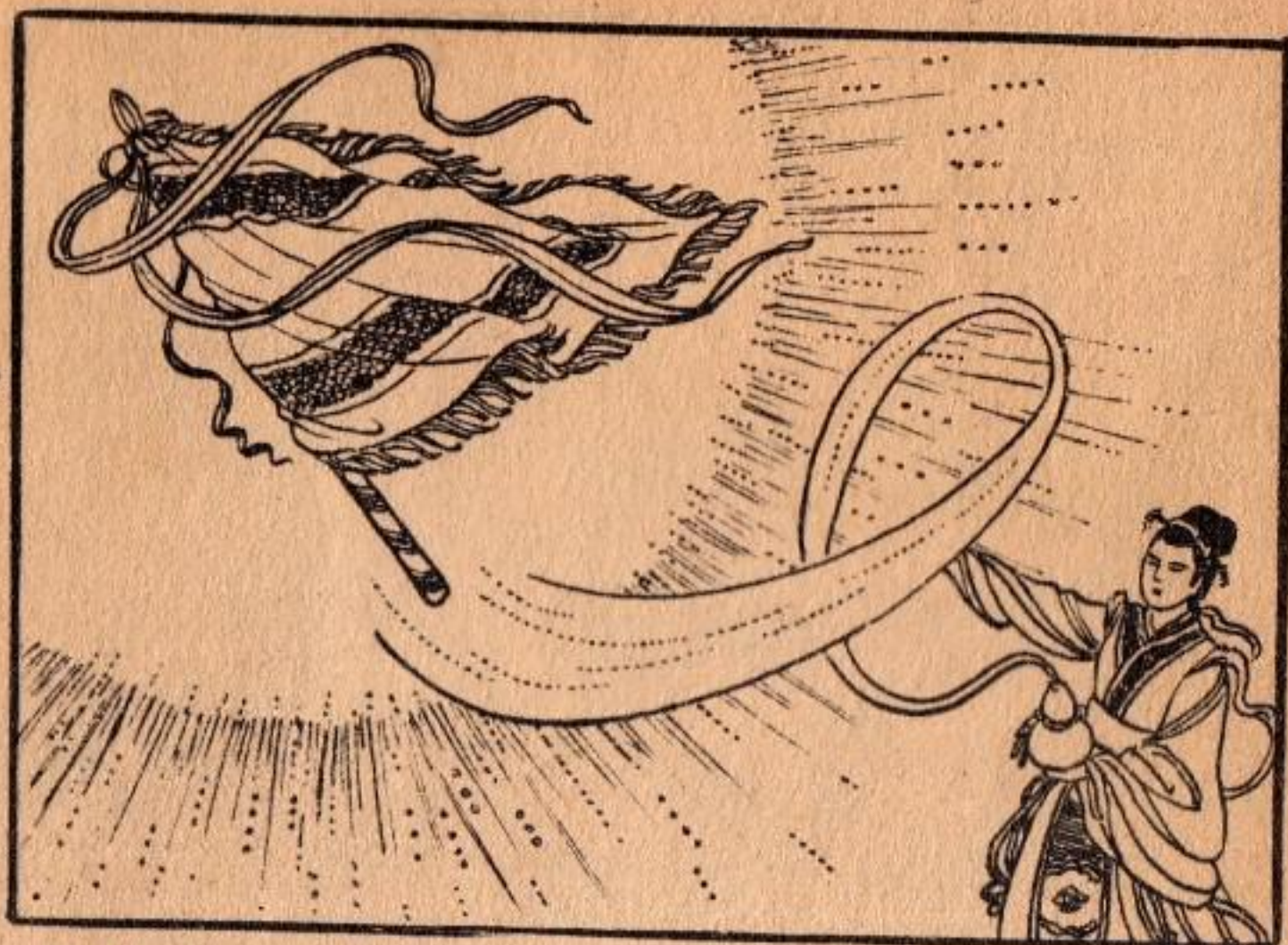
Bà Nữ Oa liền bay vào cung định giết chết vua Trụ, nhưng khi đến nơi thì có hai đạo hào quang xông lên cản lại.



Hai đạo hào quang này phát ra từ con của vua Trụ là Ân Hồng và Ân Giao (sau này họ đều được phong thần nên có hào quang ngăn không cho bà Nữ Oa giết vua Trụ ngay lúc đó).



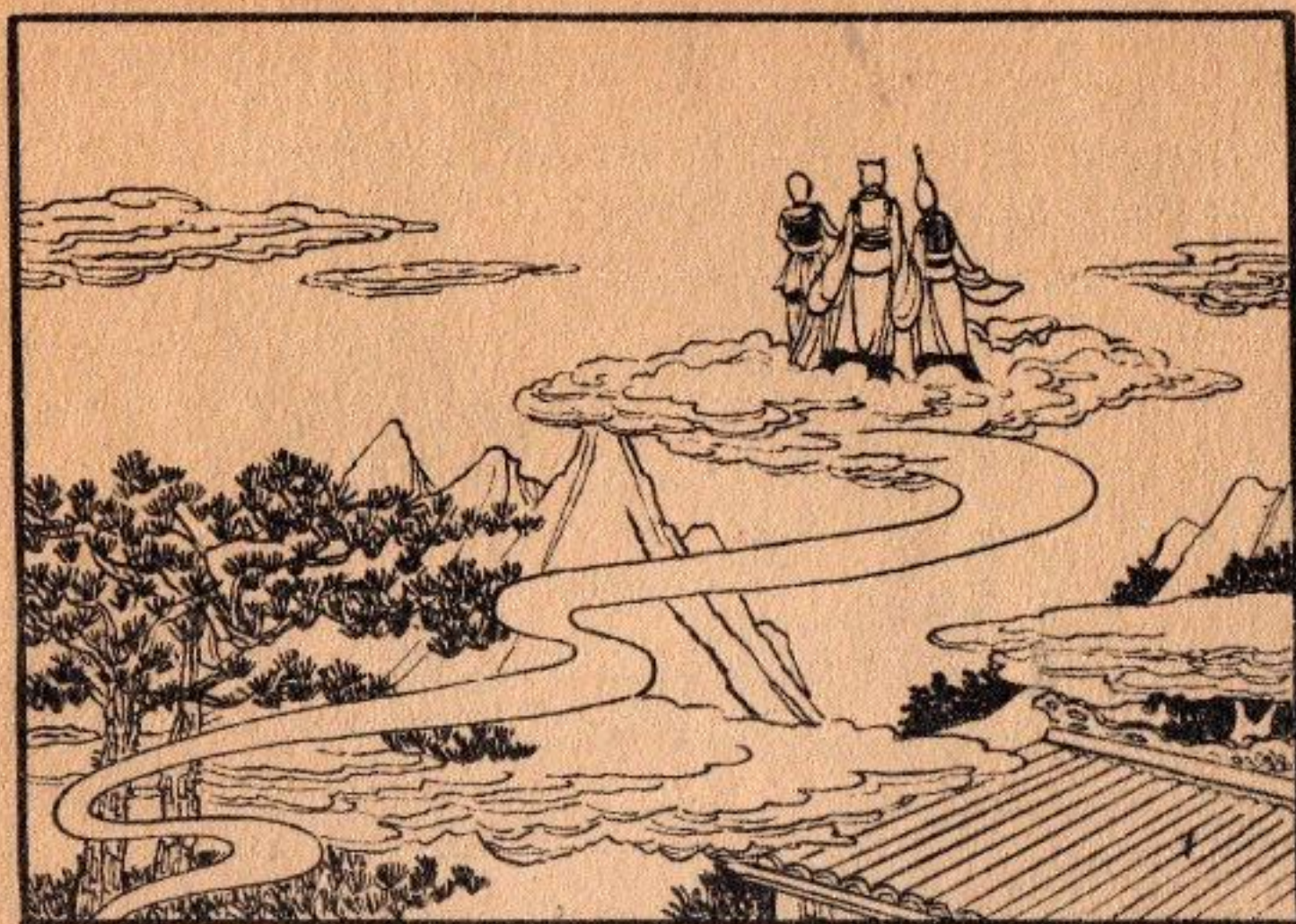
Bà Nữ Oa tính lại thì biết vua Trụ còn 28 năm nữa mới tận số, nên bay trở về. Tuy nhiên lòng căm tức không nguôi, bà gọi Thế Vân Đông Tử lấy ra một cái bầu vàng.



Bà đem ra giữa sân mở nút, đưa tay chỉ một cái thì có đạo hào quang bay ra hiện thành một cái phương ngũ sắc tỏa ánh sáng khắp vùng. Phương này gọi là phương chiếu yêu.



Trong giây phút sa mù bao phủ, gió lộng ào ào, các yêu đều hiện đến. Bà Nữ Oa ra lệnh cho Thế Văn Đông Tử bảo các yêu trở về động hết, chỉ để lại ba con yêu tại mã Huỳnh Đế và cho vào ra mắt.



Bà Nữ Oa nói: “Vua Trụ sắp đến ngày mất nước. Ba chị em bay hãy giấu mình yêu quái trà trộn vào cung điện làm cho Trụ Vương điêu đứng, giúp Võ Vương diệt Trụ dễ dàng”. Ba yêu vâng lệnh bay đi.



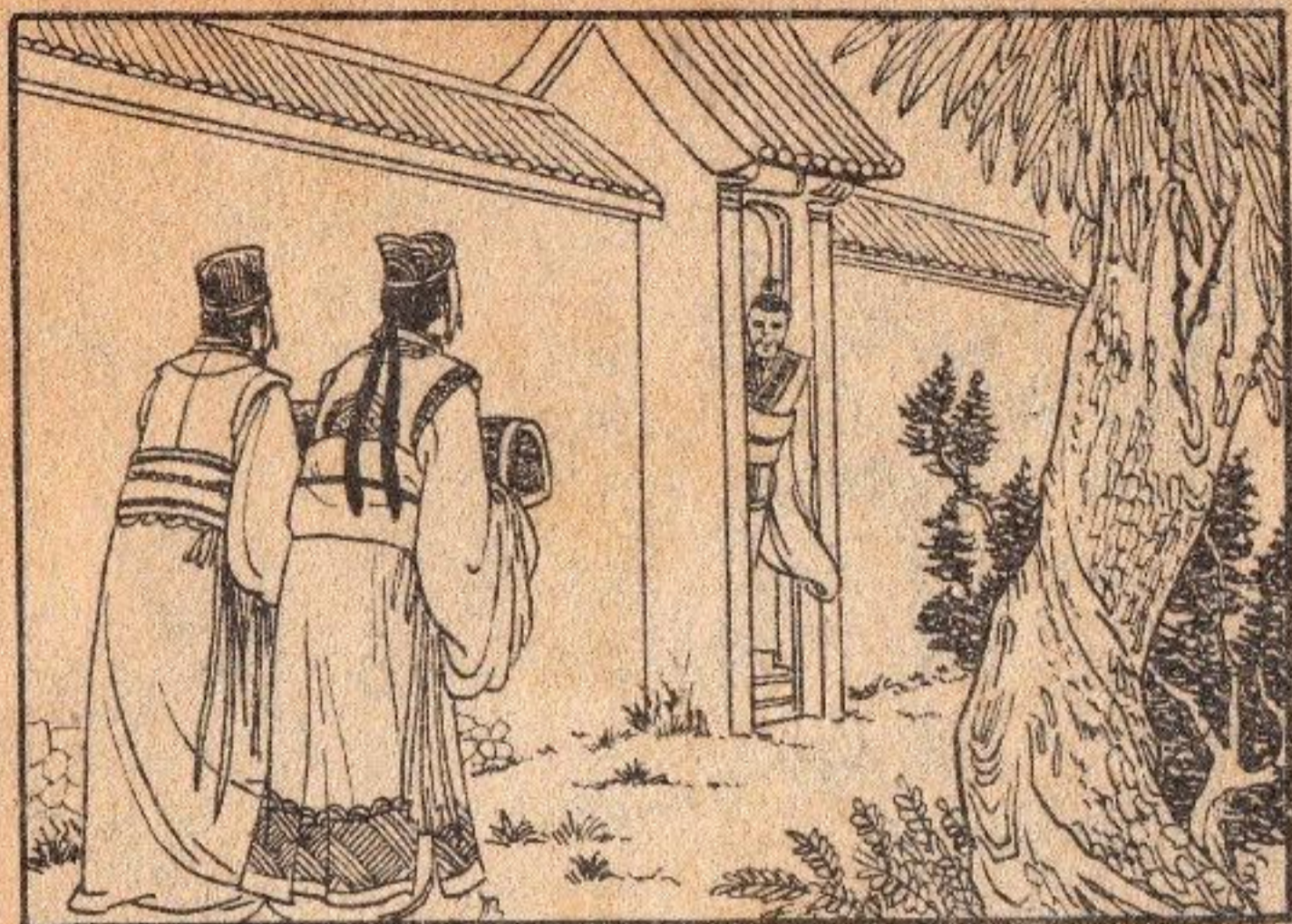
Vua Trụ từ khi dâng hương miếu bà Nữ Oa về mê bóng sắc pho tượng đến nỗi mất ăn, mất ngủ, bỏ cả việc triều đình.



Nịnh thần Bí Trọng thấy thế liền tâu: “Nếu bệ hạ cần sắc đẹp tuyệt mỹ, chỉ cần xuống lệnh cho 4 trấn chư hầu tuyển 400 mỹ nữ thì thiếu gì kẻ tuyệt sắc”. Tru Vương hài lòng với ý kiến đó.



Sáng hôm sau, vua Trụ lâm triều nói cho các quan biết ý định kén mỹ nữ của mình. Thừa Tướng Thương Dung liền can ngăn. Vua Trụ thấy vậy nên thôi.



Qua năm thứ tám vào tiết tháng 4, bốn chư hầu lớn đưa 400 chư hầu nhỏ về triều ca châu vua theo thể thức hàng năm. Hai tên nịnh thần Bí Trọng và Vưu Hôn được vua Trụ tin cậy, nghe lời, nên ai cũng mang quà đút lót.



Duy có một mình Tô Hộ Ký Châu Hầu tính tình cương trực không chịu đũa nịnh ai, việc phải trái đều nói thẳng trước mặt, không chịu đem lễ vật đút lót Bí Trọng, Vưu Hôn.



Hai gã nịnh thần tìm cách trả thù Tô Hộ, bèn tâu với Trụ Vương: “Chúng thần nghe đồn con gái Ký Châu Hầu là nàng Đắc Kỷ quốc sắc thiên hương, huê nhường nguyệt thẹn, nếu bệ hạ chọn nàng, chắc được toại nguyện!”



Vua Trụ cho đòi Tô Hộ đến: “Trẫm nghe khanh có một người con gái nét na dịu dàng, tánh tình thuần hậu, trẫm muốn chọn vào cung để được gần trẫm. Nếu được vậy khanh sẽ là quốc thích, ý khanh thế nào”.



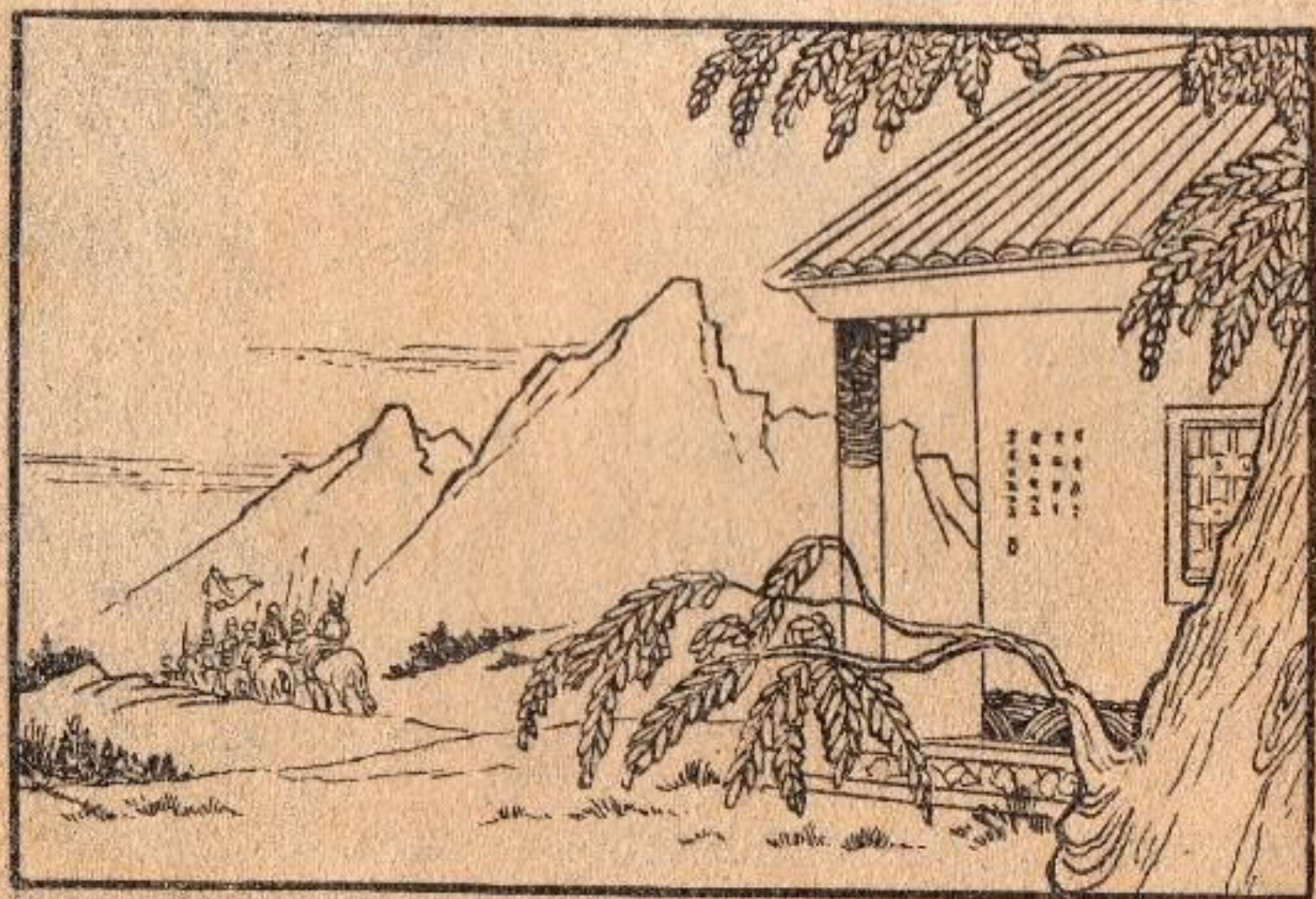
Tô Hộ mặt lạnh như tiên, tâu: “Xin bệ hạ chớ nghe lời kẻ
dua mị mà nghĩ điều dục vọng. Vả con tôi thơ dại, lễ phép
chưa biết gì, đức hạnh và nhan sắc đều thiếu, bệ hạ nhọc lòng
tương đến làm chi”.



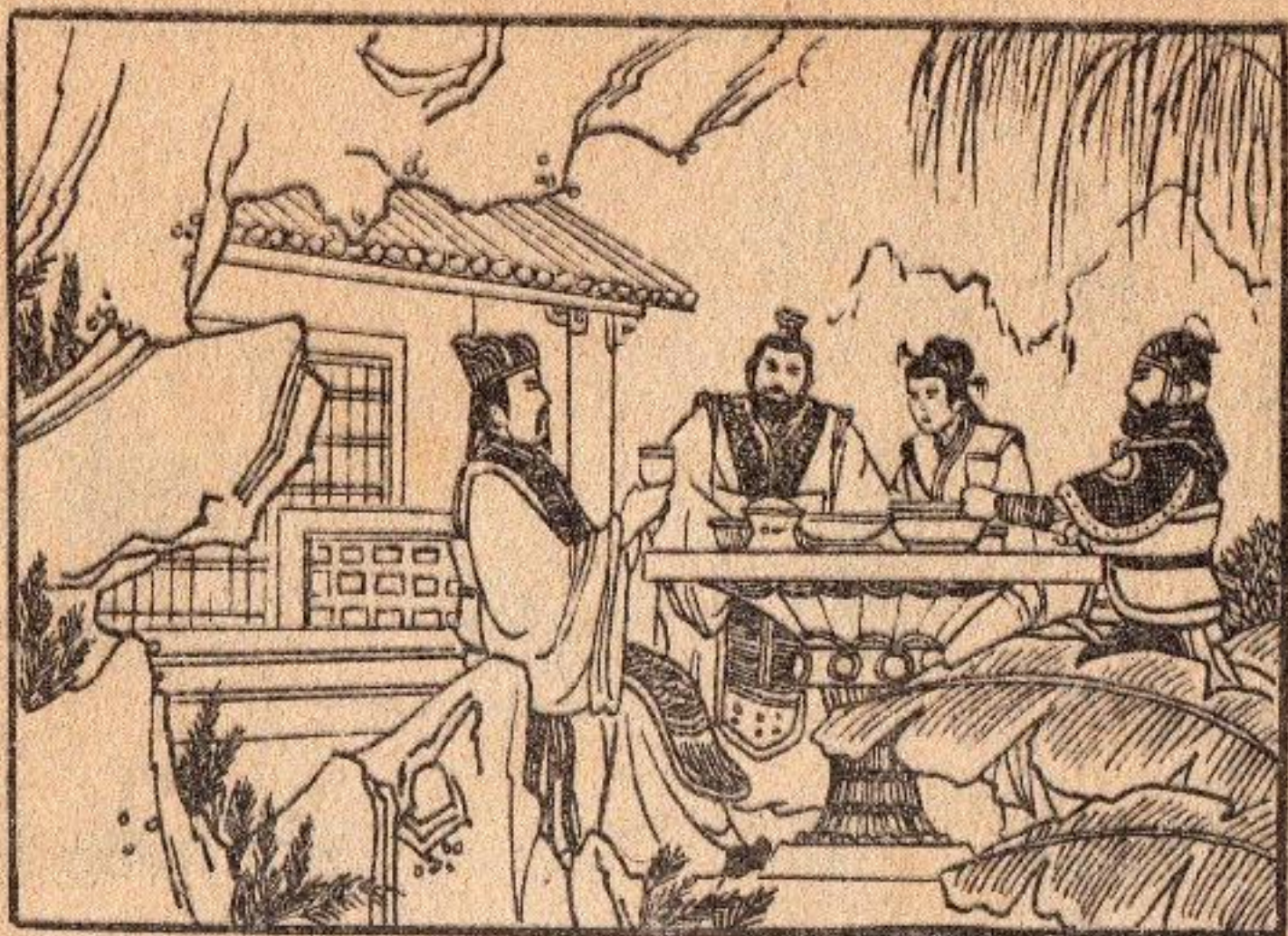
Trụ Vương nổi giận sai bắt trói Tô Hộ, nhưng Vưu Hôn
và Bí Trọng can: “Thiên hạ sẽ nghĩ rằng bệ hạ trọng sắc
khinh hiền. Xin bệ hạ tha tội cho Tô Hộ. Tô Hộ sẽ cảm đức
bệ hạ, đem ái nữ dâng vào cung”.



Vua Trụ tha tội nhưng buộc Tô Hộ phải về nước ngay. Tô Hộ về trạm kể cho các tướng nghe. Các tướng đồng tâu: "Hễ vua bất chánh thì tôi không phục. Cứ trở về giữ lấy nước mình, an vui một cõi".



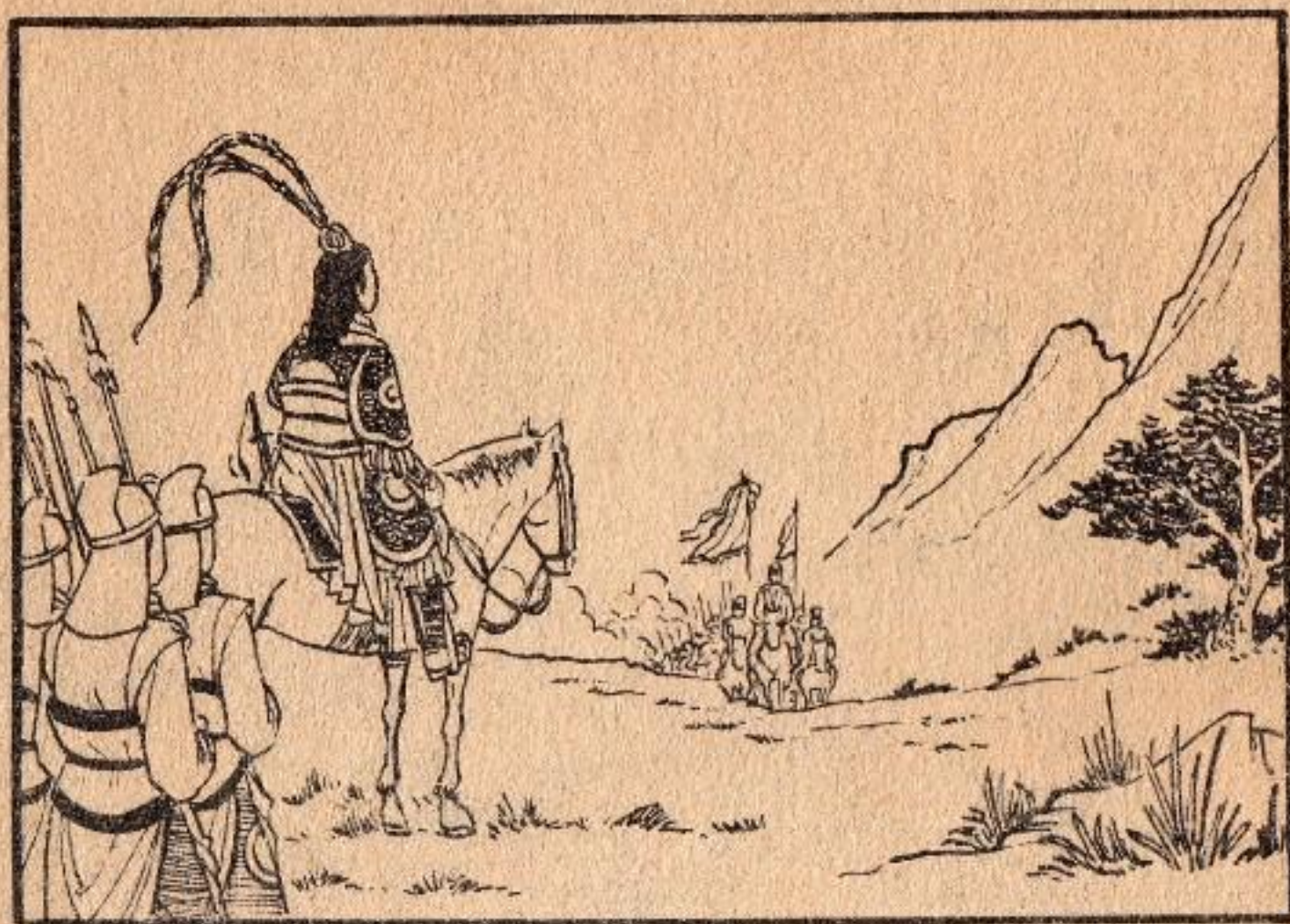
Tô Hộ sai lấy bút viết 4 câu thơ trên vách tỏ ý mình không thần phục nhà Thương nữa. Rồi Tô Hộ dẫn các tướng trở về nước.



Biết Tô Hộ làm thơ phàn, Trụ Vương xuống chiếu lệnh sai Tổng trấn Bắc Bá Hầu là Sùng Hầu Hồ và Tổng trấn Tây Bá Hầu là Cơ Xương cùng đem quân bắt Tô Hộ, sau đó làm tiệc đãi hai tướng.



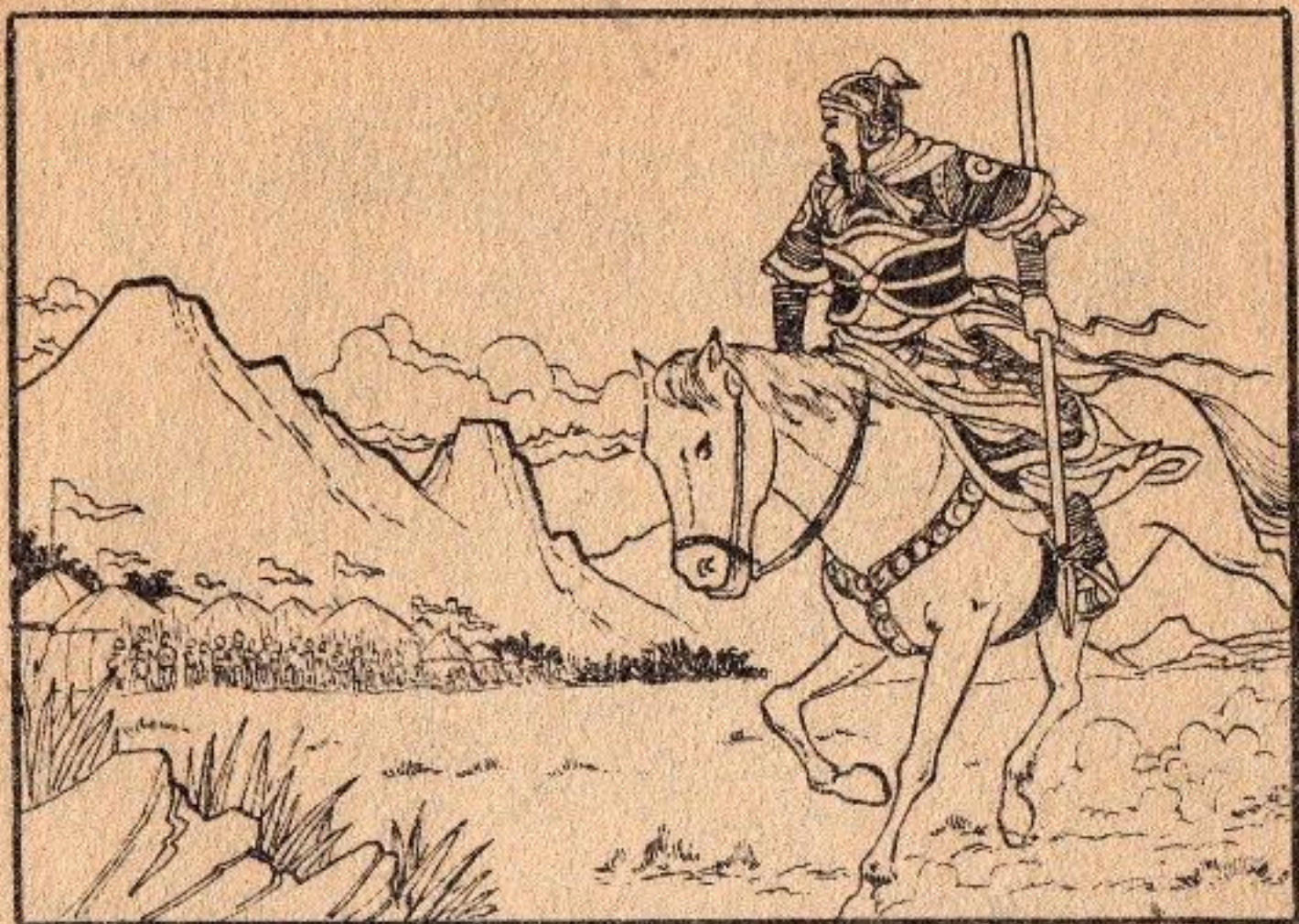
Trong buổi tiệc, Cơ Xương nói: “Bắc Bá Hầu hãy xuất quân trước, tôi sẽ xuất quân sau”.



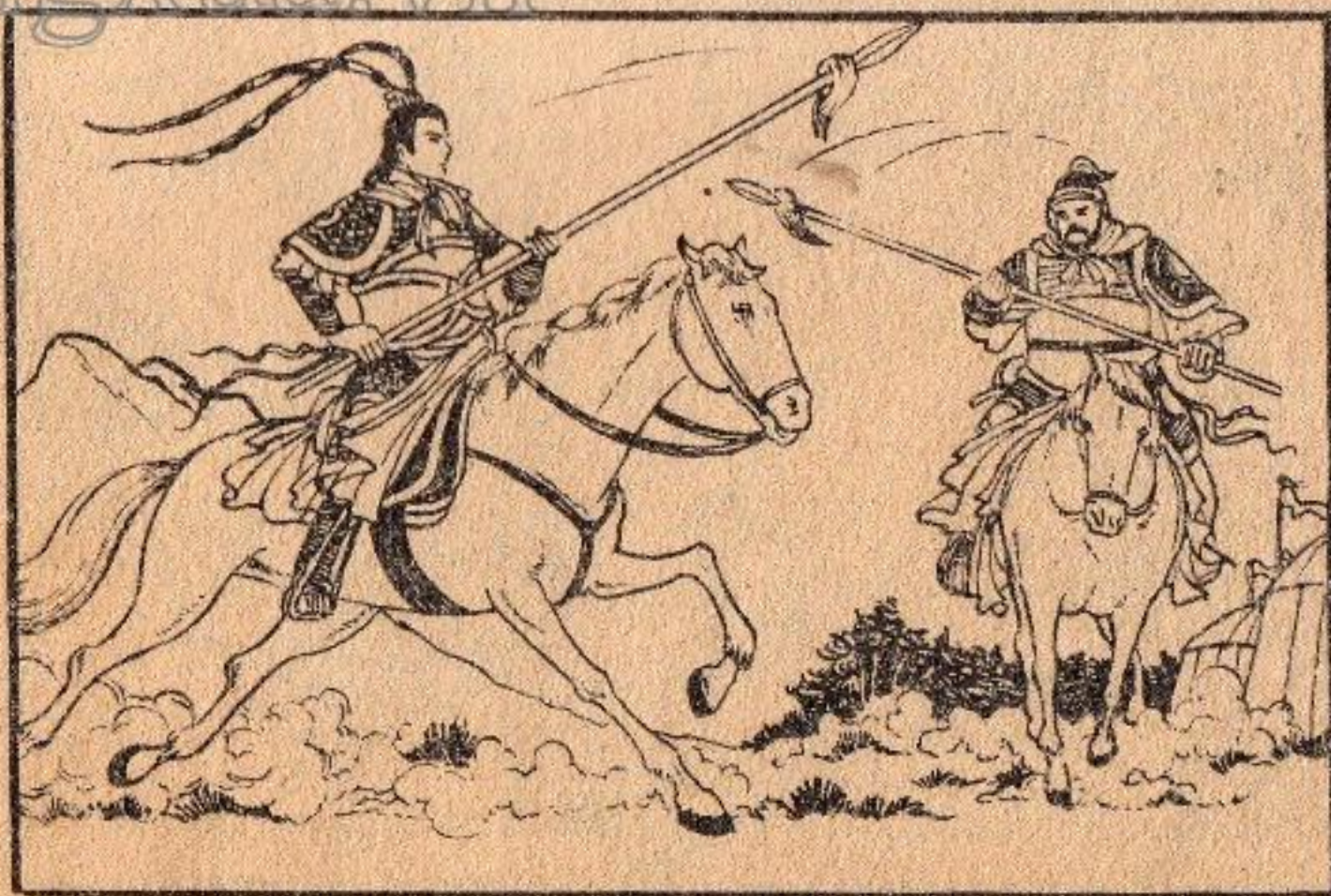
Tô Hộ đến Ký Châu, con trai lớn là Tô Toàn Trung ra khỏi thành nghênh tiếp. Tô Hộ nói: “Sớm tôi chắc có binh chủ hầu tuân lệnh hôn quân kéo đến đây, vậy các tướng lo chỉnh đốn binh mã chờ ngày đối phó”.



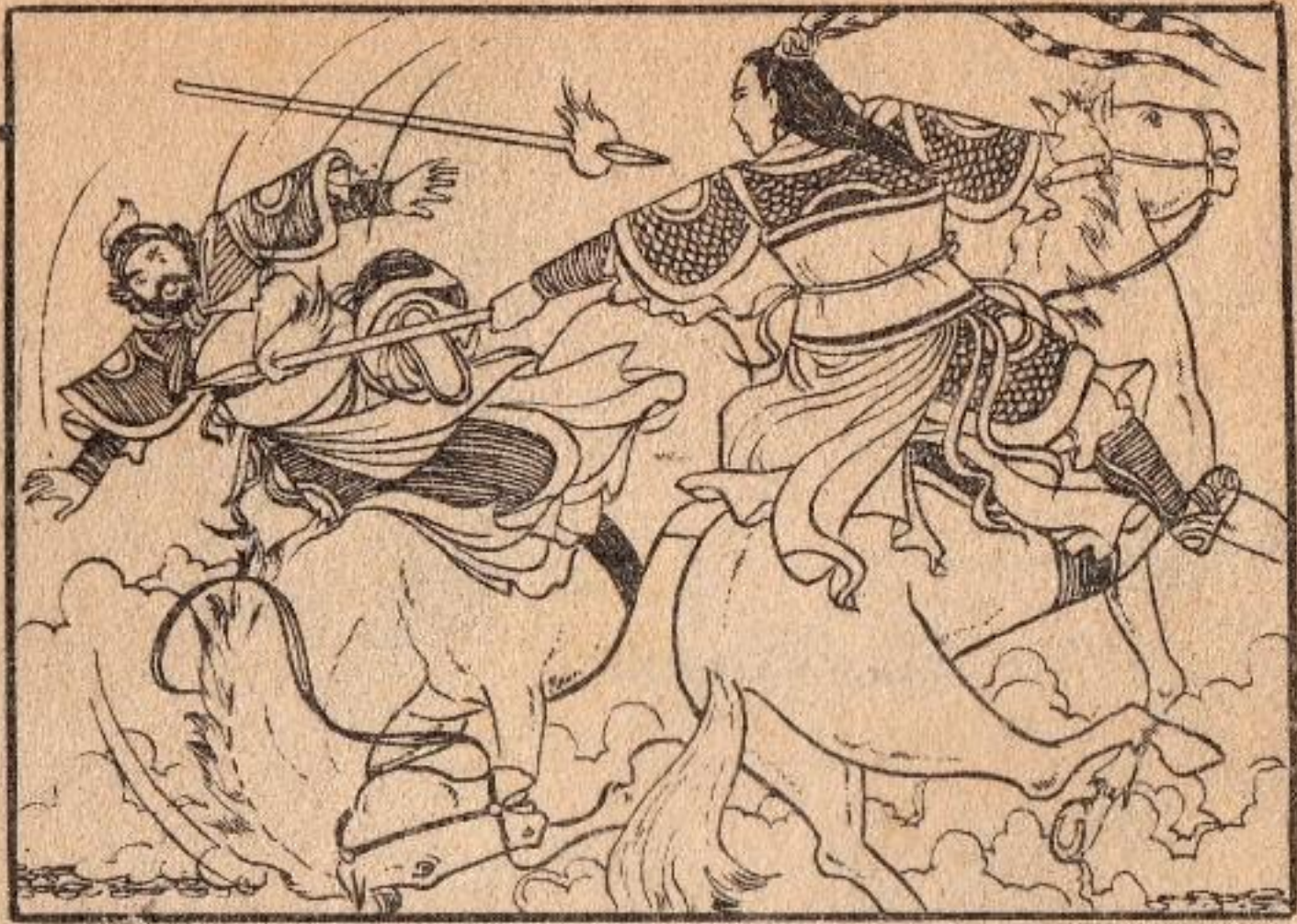
Ngay lúc đó, Sùng Hầu Hồ về nước lập tức điểm 5 vạn quân, kéo đến Ký Châu bắt Tô Hộ.



Đến nơi, Sùng Hầu Hồ cho quân hạ trại nghỉ ngơi. Tô Hộ được tin báo, liền cỡi ngựa đến trước trại Sùng Hầu Hồ nghênh chiến.



Mai Vô là tướng của Sùng Hầu Hồ định ra giao chiến với Tô Hộ, thì Tô Toàn Trung đã phóng ra nghênh tiếp.



Hai bên đánh được mười hiệp thì Mai Võ bị Tô Toàn Trung đâm ngay yết hầu té xuống ngựa chết tức. Quân Ký Châu liền gióng trống xông lên. Quân Sùng Hầu Hồ tưng thế bỏ chạy.



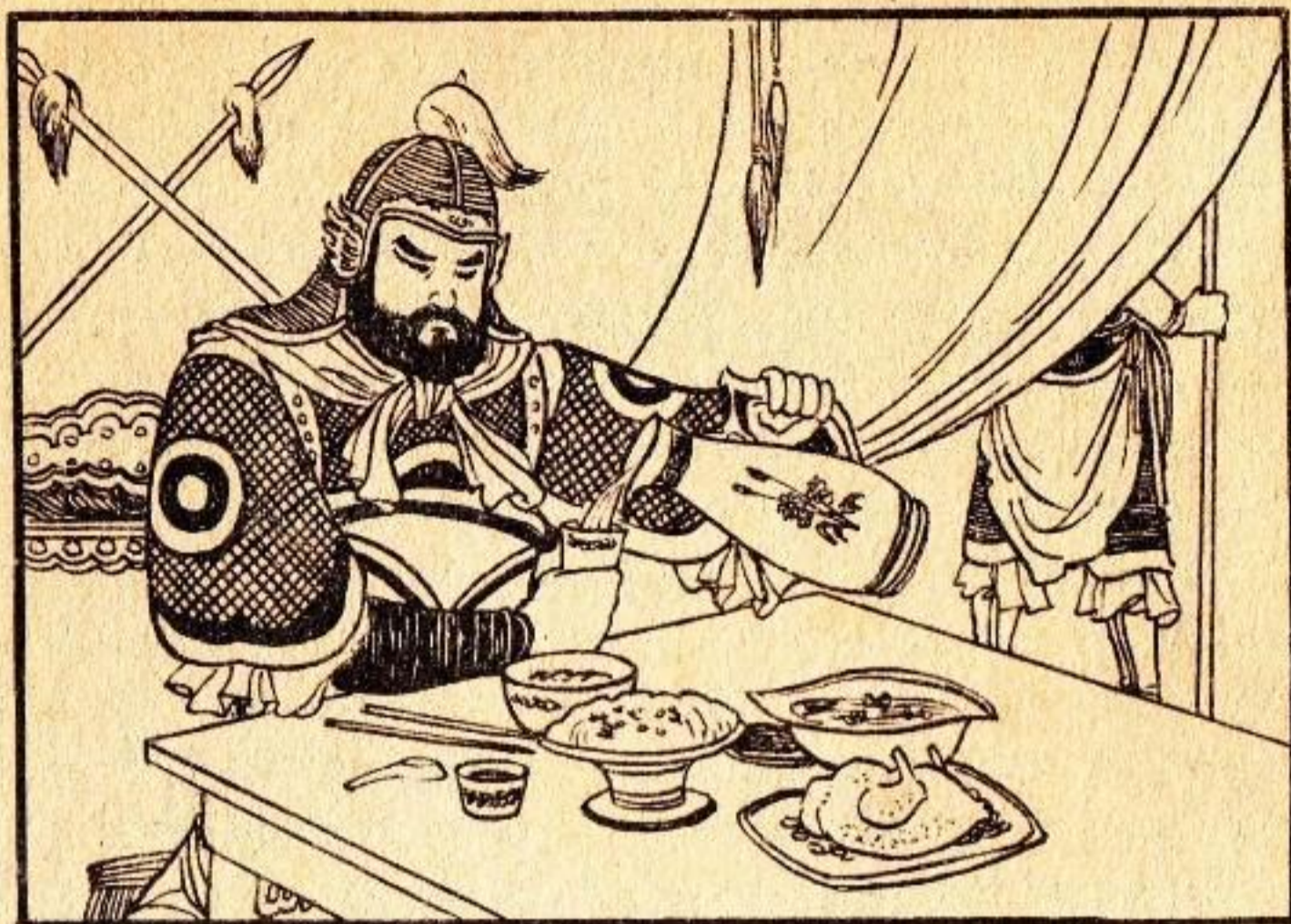
Tô Hộ thu quân, mở tiệc khao, Phó tướng Triệu Bình thưa: “Sùng Hầu Hồ vừa thua trận, binh tướng liếng xiếng, ta nên thừa cơ truy kích, đánh cho hán không còn manh giáp”.



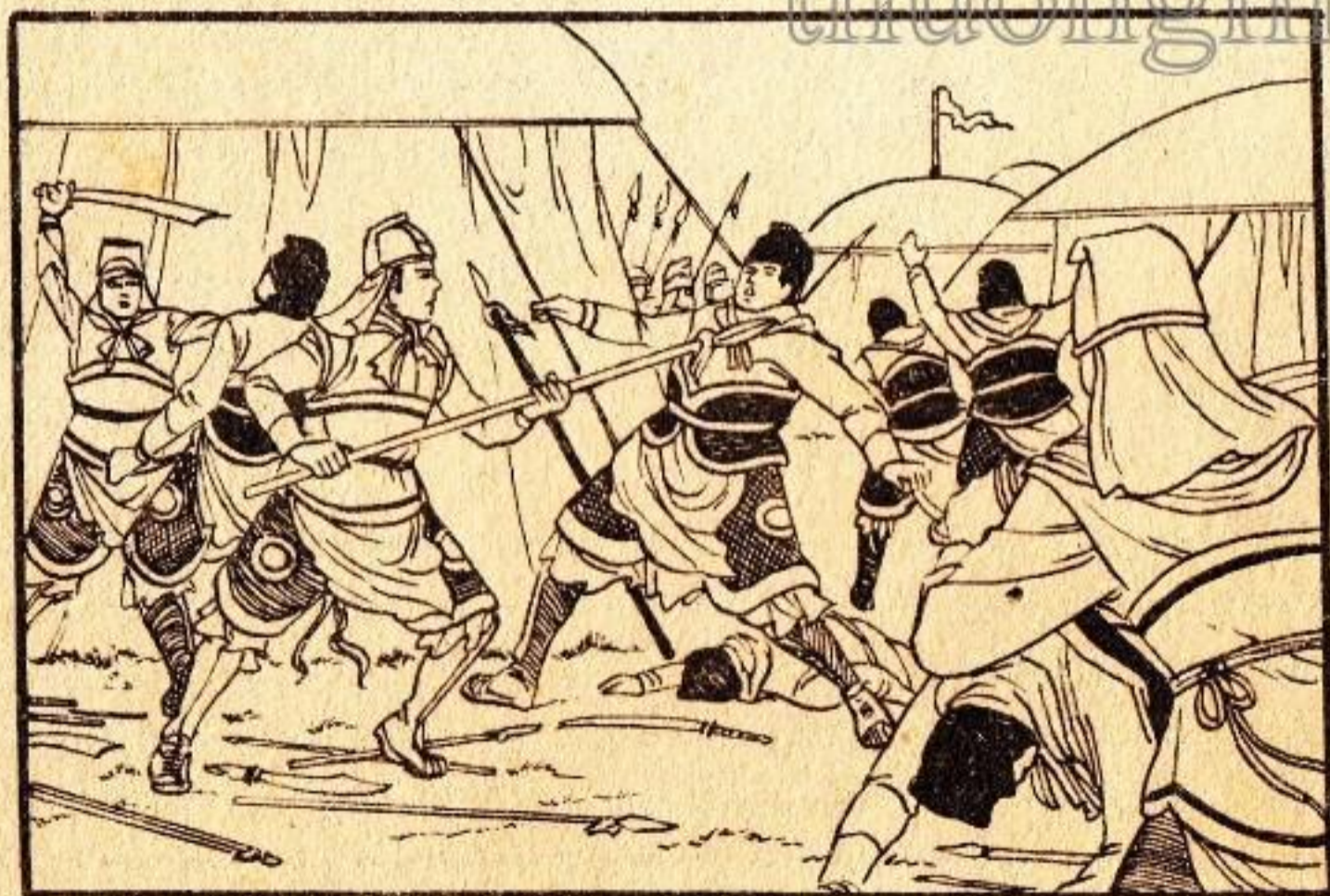
Tô Hộ sai Toàn Trung lãnh 3 ngàn binh đi mai phục cách Tây Môn 10 dặm.



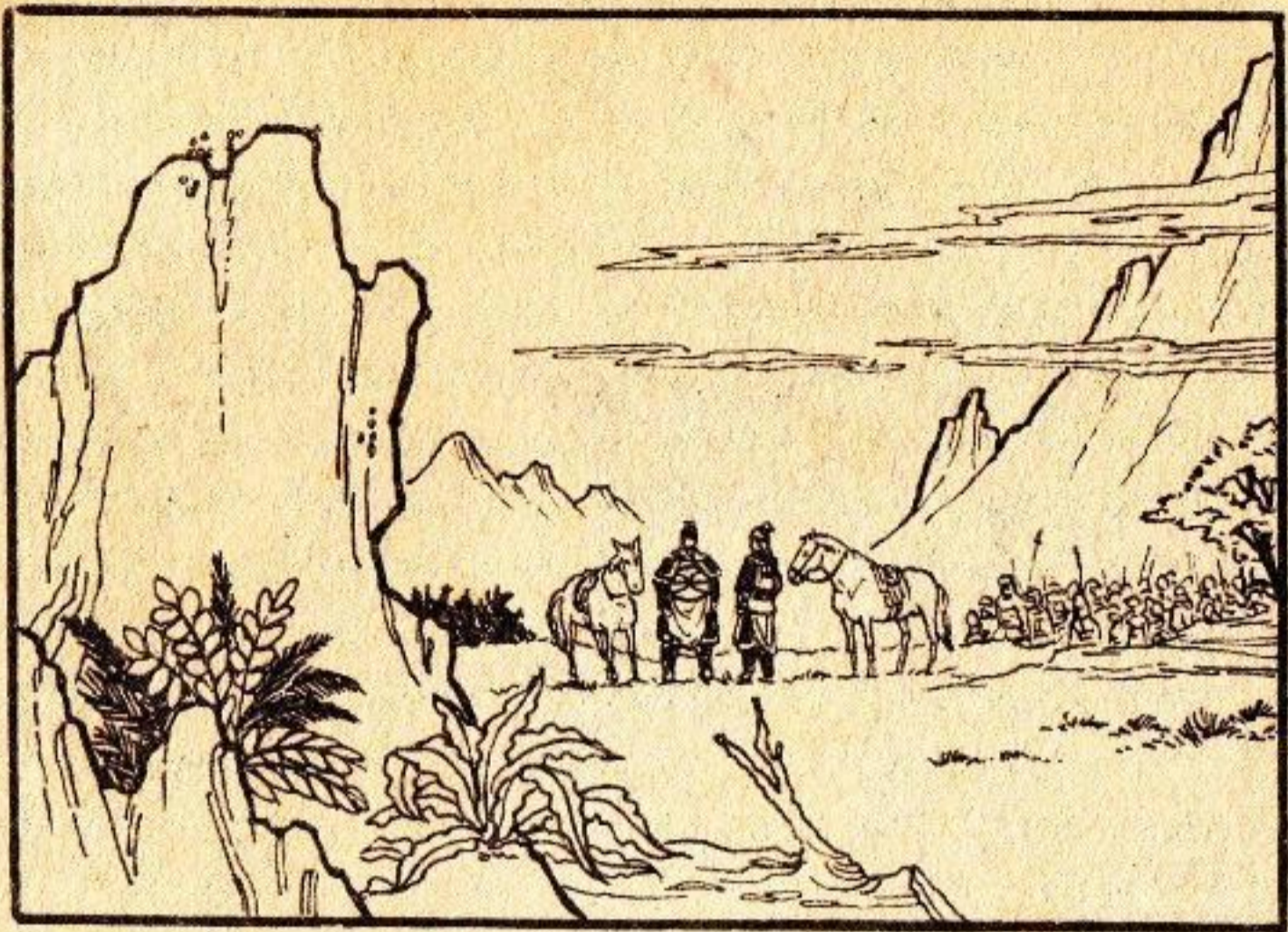
Tô Hộ lãnh đạo trung quân, đang lúc hoàng hôn, cuốn cờ giấu trống, người ngậm thẻ, ngực cất lặc, rón rén kéo đi.



Nói về Sùng Hầu Hồ chạy một hồi lâu, không thấy Tô Hộ đuổi theo thì cho quân hạ trại nghỉ. Hầu Hồ buồn rầu, mở tiệc ăn uống giải khuây rồi vào trướng an nghỉ.



Nửa đêm, Tô Hộ đốc pháo lệnh, 3 ngựa binh xông vào một lượt, đánh giết quân Sùng Hầu Hồ tơi bời.



Sùng Hầu Hồ vội vàng lên ngựa, vừa chạy ra khỏi trại đã gặp Tô Hộ: "Hầu Hồ, người chạy đi đâu, mau xuống ngựa chịu trói cho rõ!"



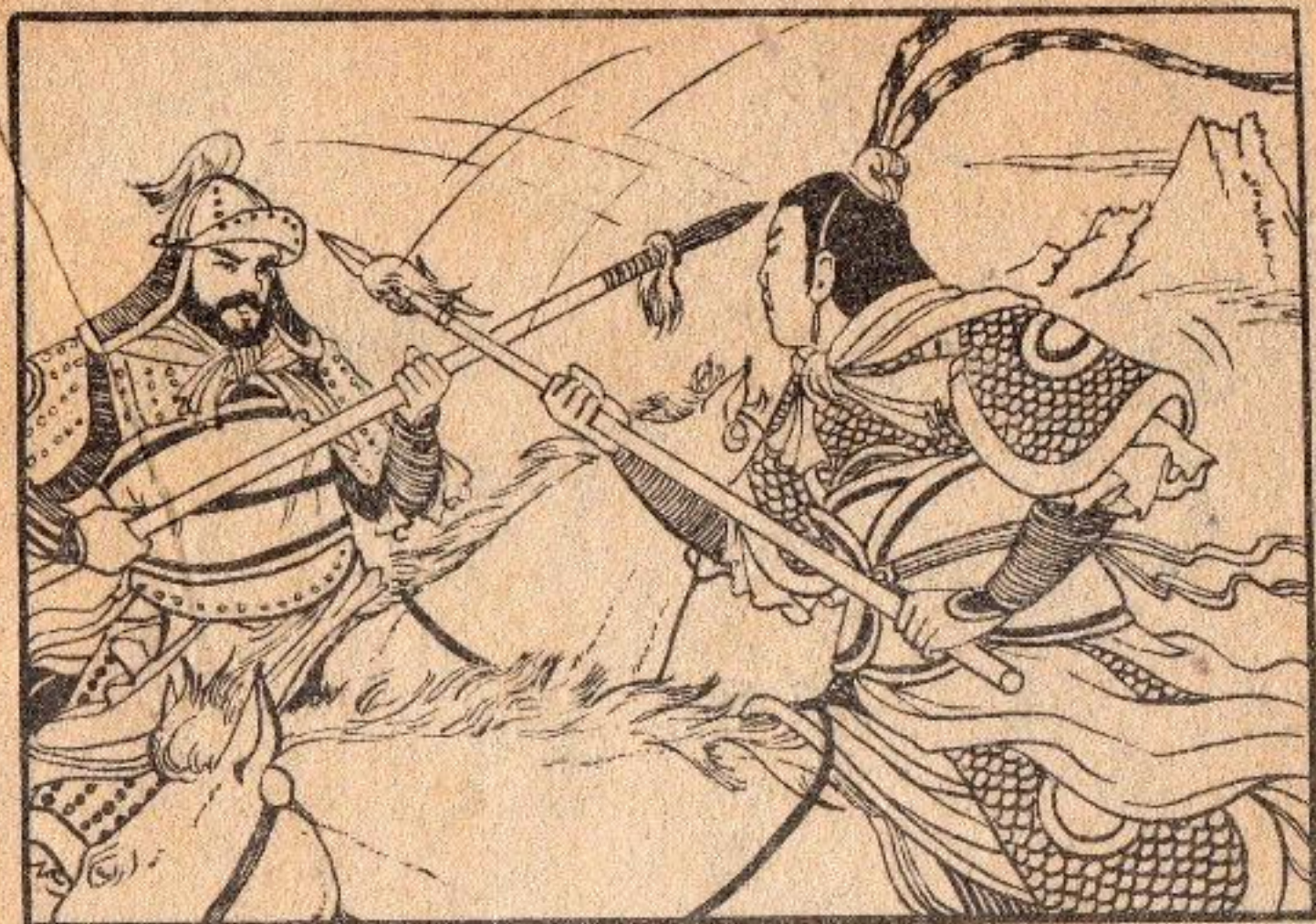
Hầu Hồ thất kinh bỏ chạy. Nhờ có con là Sùng Ứng Bưu ra sức bảo vệ Hầu Hồ mới thoát chết.



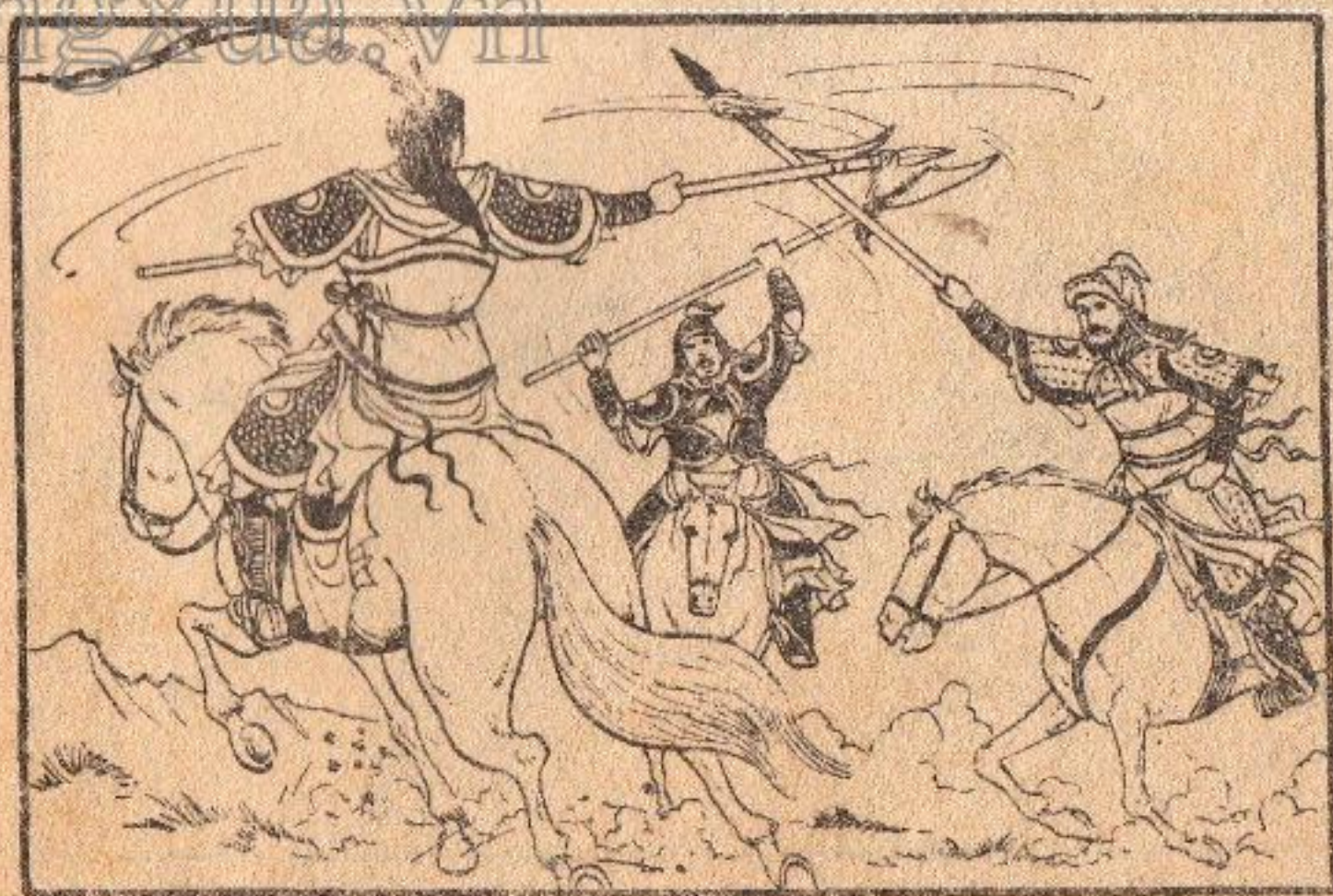
Tô Hộ đuổi theo 10 dặm mới thu quân. Cha con Hâu Hồ chạy mãi đến chiều mới dám dừng lại. Hâu Hồ than: "Ta cầm binh tự bấy nay chưa thua một trận nào như vậy. Thật là nhục!"



Sùng Ứng Bưu thưa: "Quân ta mới thua, uy thế đã nhục rồi. Chỉ bằng cứ tạm đồn binh nơi đây, cho người sang thông thư Tây Bá Hâu xem người có ý định thế nào rồi sẽ tính".



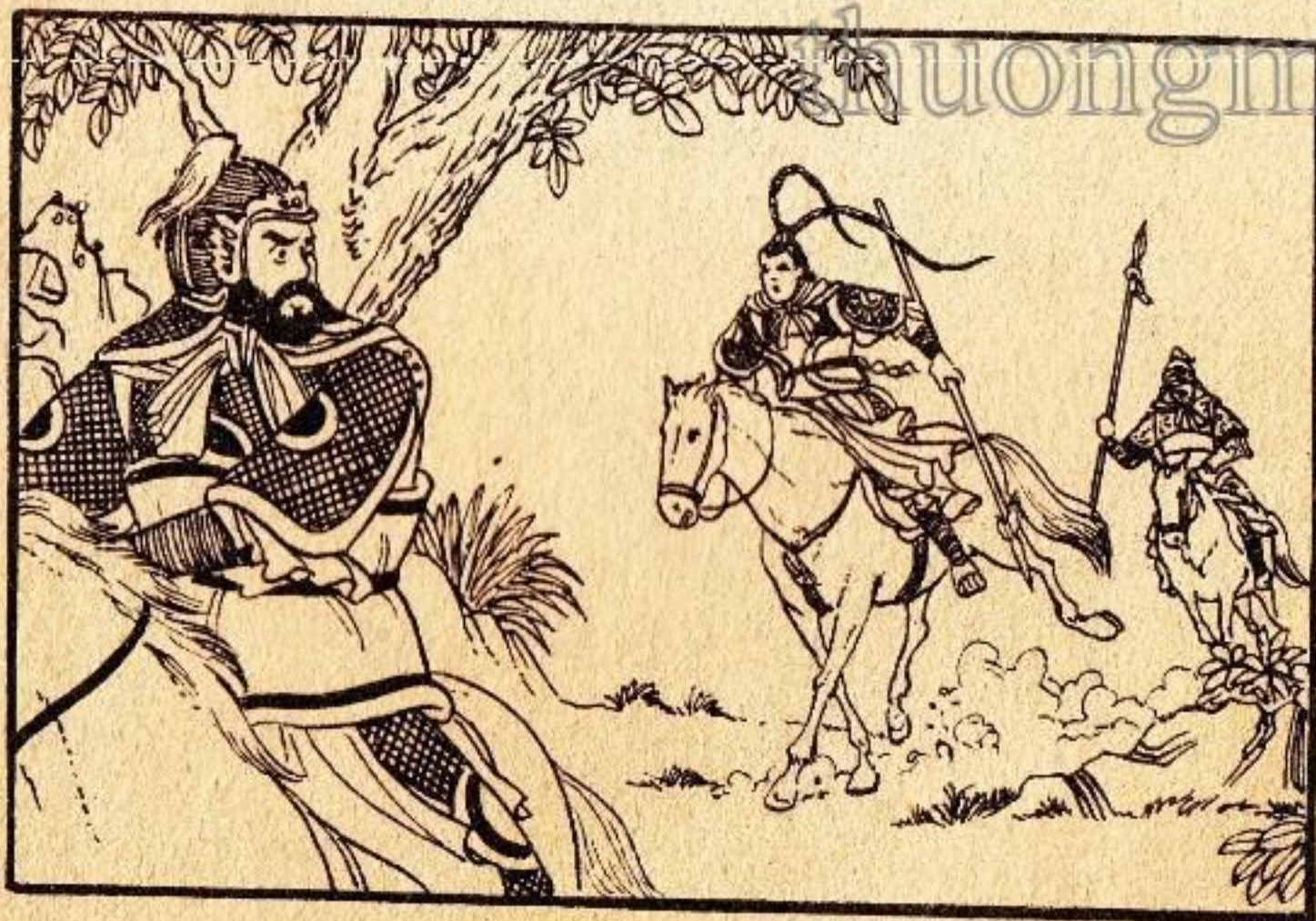
Cha con đang酣 lộn, bỗng nghe la ó. Tô Toàn Trung đã phục kích sẵn ở đây xua quân tấn công nguyên tể lướt ngựa tiếp chiến.



Hai tướng đánh nhau chừng vài hiệp, Tôn Tử Vô giục ngựa ra, múa đao đánh giúp Huỳnh Nguyên Tể, quyết hạ được Toàn Trung.



Đánh chừng 20 hiệp, Toàn Trung hét một tiếng, đâm Tôn Tử Vô nhào xuống ngựa.



Huỳnh Nguyên Tế cả giận đâm chém rất dữ, nhưng Tô Toàn Trung không thèm đánh trả, mà quay sang tấn công Sùng Hậu Hồ.



Sùng Ứng Bưu vội lướt tới đỡ, Nguyên Tế cũng xông đến tham chiến. Lúc này một mình Toàn Trung đánh với 3 tướng nhưng càng đánh càng hăng, múa kích như mưa bay.



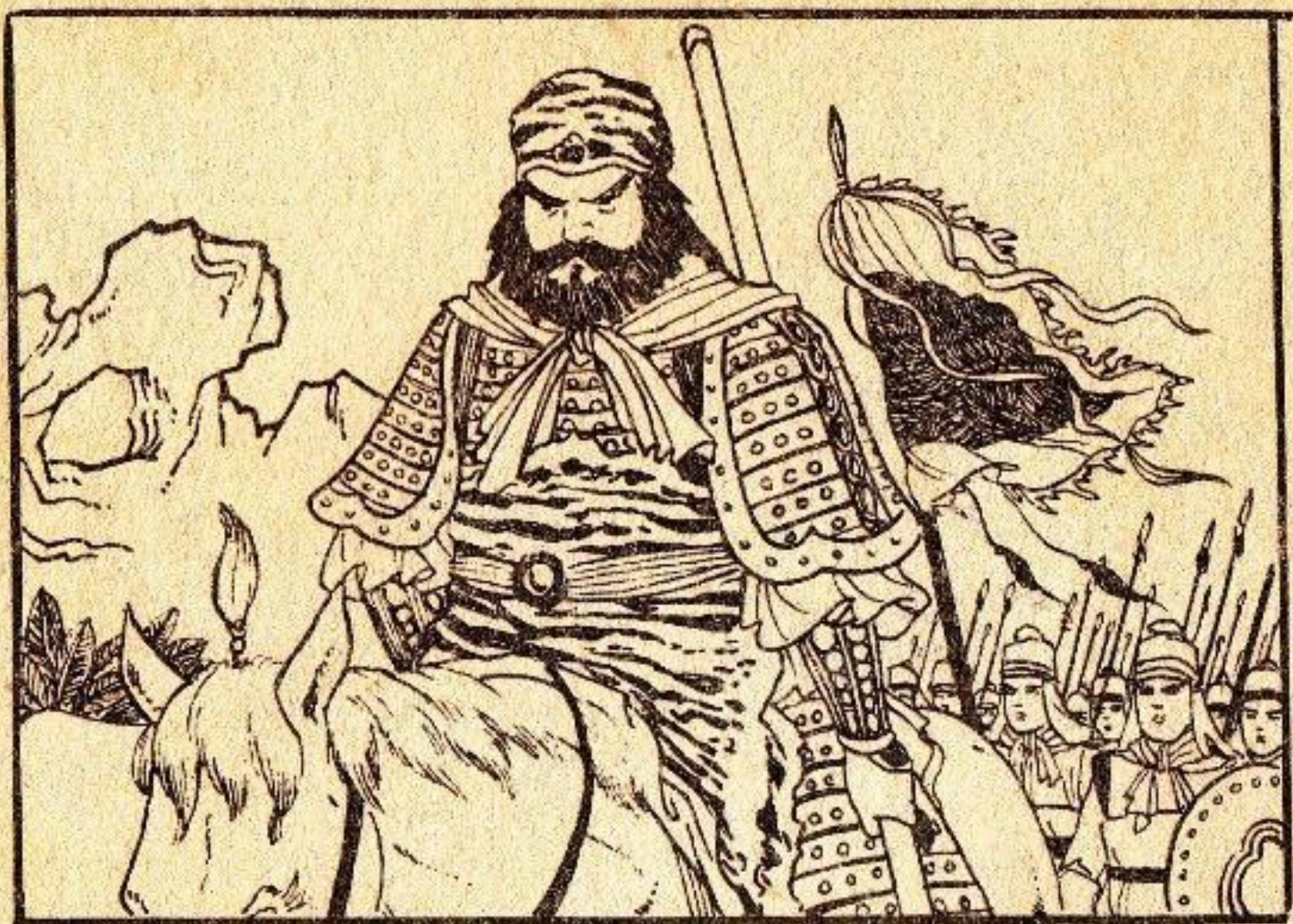
Đánh được một lúc, Hâu Hồ bị chém toẹt đứt nửa áo giáp. Hâu Hồ mất vía, quất ngựa chạy dài. Ứng Bưu lúng túng bị Toàn Trung đâm nhằm cánh tay, may nhờ có Nguyên Tế mới chạy khỏi.



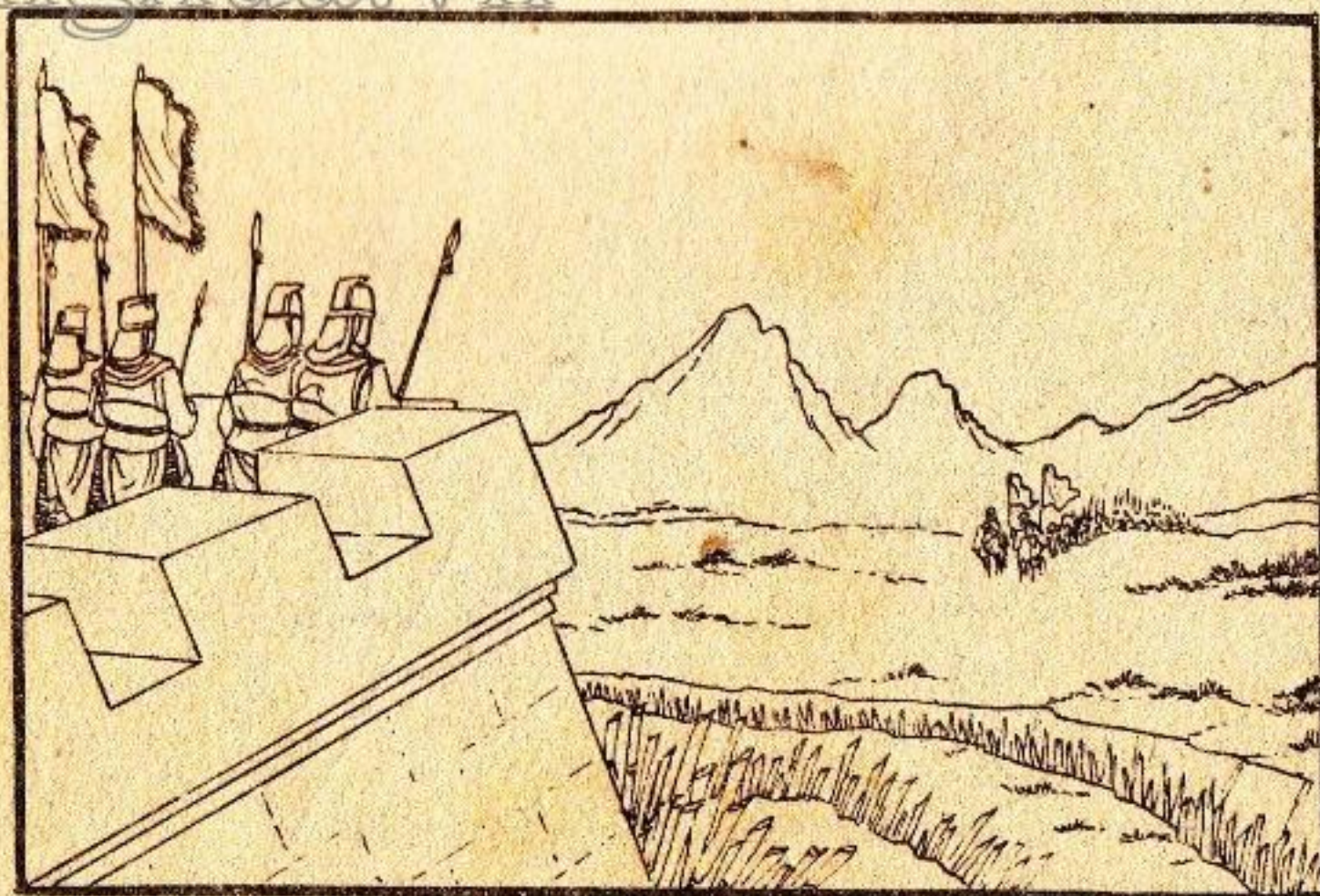
Tô Toàn Trung đắc thắng, rượt đám tàn quân của Sùng Hâu Hồ, chém giết một hồi. Thấy trời còn khuya họ Tô chẳng dám đuổi theo, vội thâu binh về.



Cha con Sùng Hâu Hồ chạy miệt đến sáng mới ngừng lại, Hâu Hồ lúng túng chưa biết tính kế gì thì từ đằng xa có một đoàn quân kéo đến. Hâu hồ thất kinh vội lên ngựa chạy.



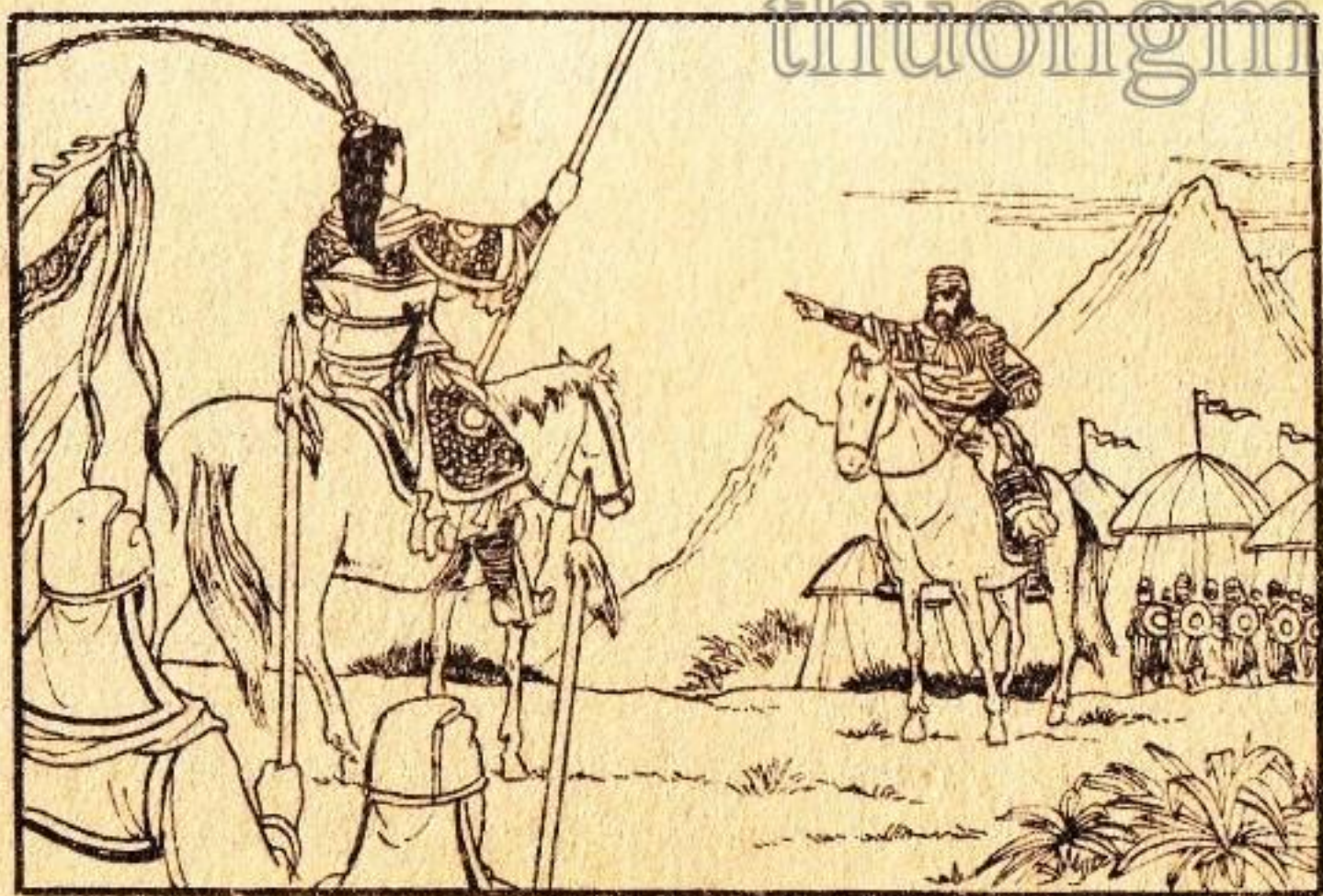
Nhưng may thay, đạo quân này cầm đầu là tướng Sùng Hắc Hồ em ruột Sùng Hậu Hồ, nghe anh thất cơ nên đem binh đến giúp.



Rồi Sùng Hắc Hồ và Sùng Hậu Hồ cùng kéo binh trở lại Kỳ Châu hạ trại bên ngoài.



Được tin, Tô Toàn Trung kéo 3 ngàn quân ra trận kêu lớn: “Chúng bay vào gọi Sùng Hắc Hồ ra đây cho mau!”



Hắc Hồ nghĩ thầm: “Mình kéo quân đến đây không phải so tài cao thấp mà để gỡ rối việc này. Nếu có Toàn Trung ra trận, ta dùng lời phải trái gọi Tô Hộ ra phân giải, cởi mở hận thù giữa anh ta với Tô Hộ rất tiện”.



Hắc Hồ nghĩ rồi lên ngựa ra trước trại, thấy Toàn Trung đang múa kích, mặt giận hầm hầm thì nói lớn: "Toàn Trung! Cháu trở về mời phụ thân của cháu ra đây cho chú nói chuyện đã".



Toàn Trung hét lên: "Hắc Hồ, ngươi với ta là thù địch, còn nói chuyện tình nghĩa làm gì? Hãy lui quân về Tào Châu thì giữ được tánh mạng, bằng ở đây giao tranh ắt mất đầu, Hắc Hồ nói giận: "Thằng súc sanh, vô lễ".

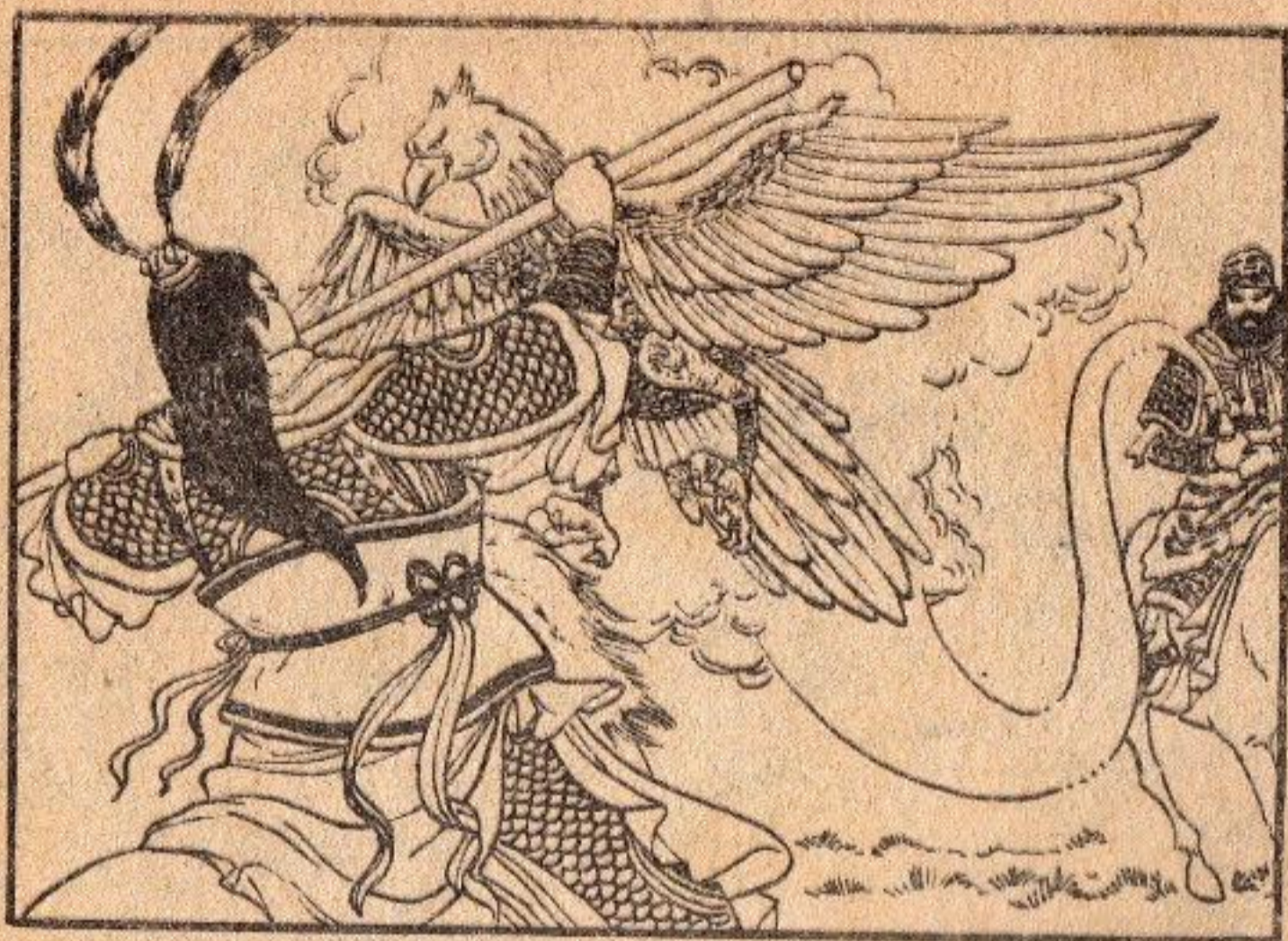


Bỗng nhiên Hắc Hồ quay ngựa bỏ chạy. Toàn Trung cả mừng rượt theo.

thuongmaitr



Hắc Hồ đợi Toàn Trung đến gần thì lấy trong người ra một cái hồ lô và mở nút.



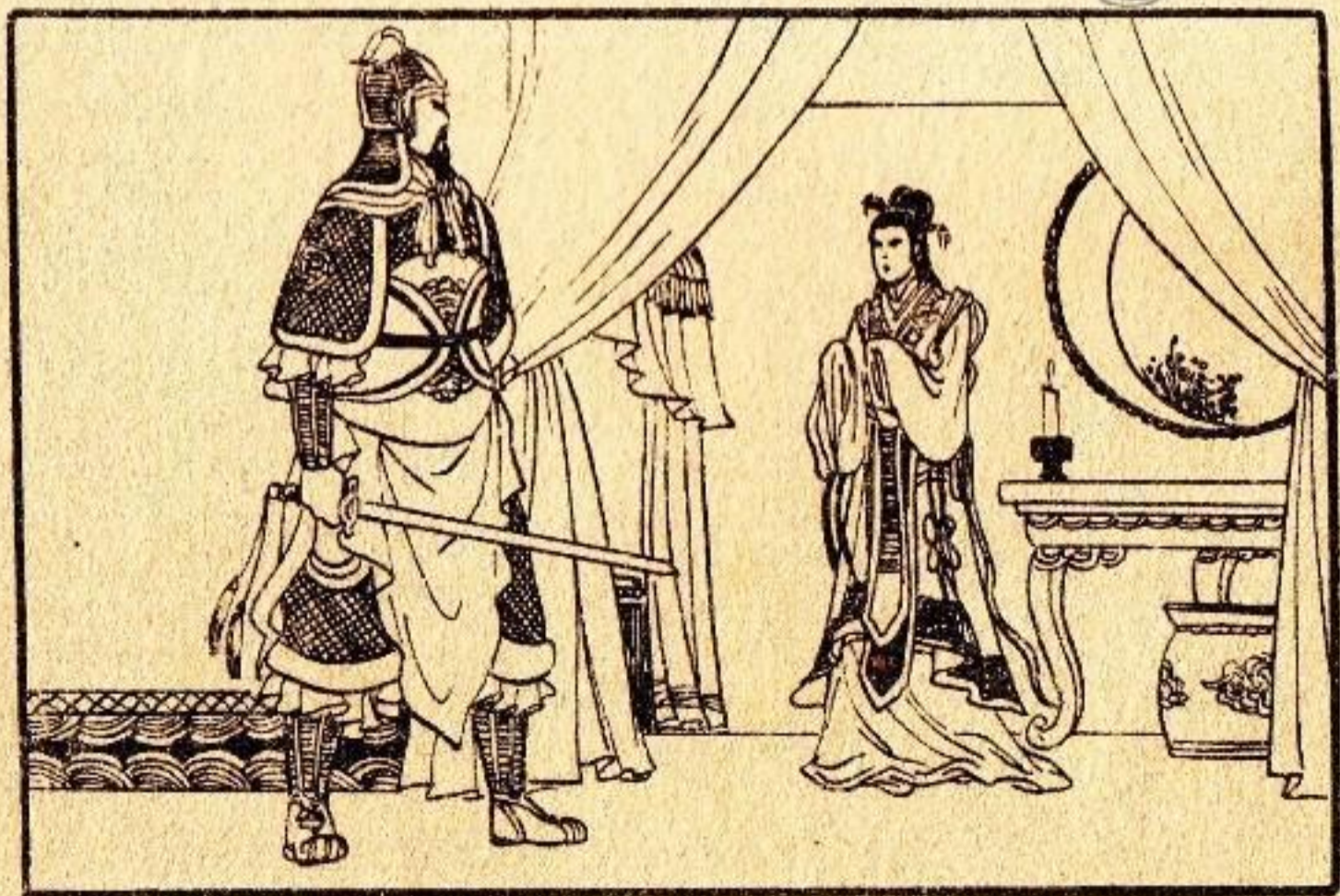
Từ trong hồ lô bay ra làn khói trắng. Trong làn khói trắng ấy hiện ra một con chim ó mỏ sắt bay đến mổ vào mắt Toàn Trung. Toàn Trung thất kinh cầm kích xoay tròn, không cho chim ó mổ mắt mình.



Chim ó không xông vào được liền mổ mắt ngựa, con ngựa đau quá nhảy bổng lên, ném Toàn Trung xuống đất. Hắc Hồ nhảy xuống ngựa, đè Toàn Trung, hỏi quân trời lại, dẫn về trại giam.



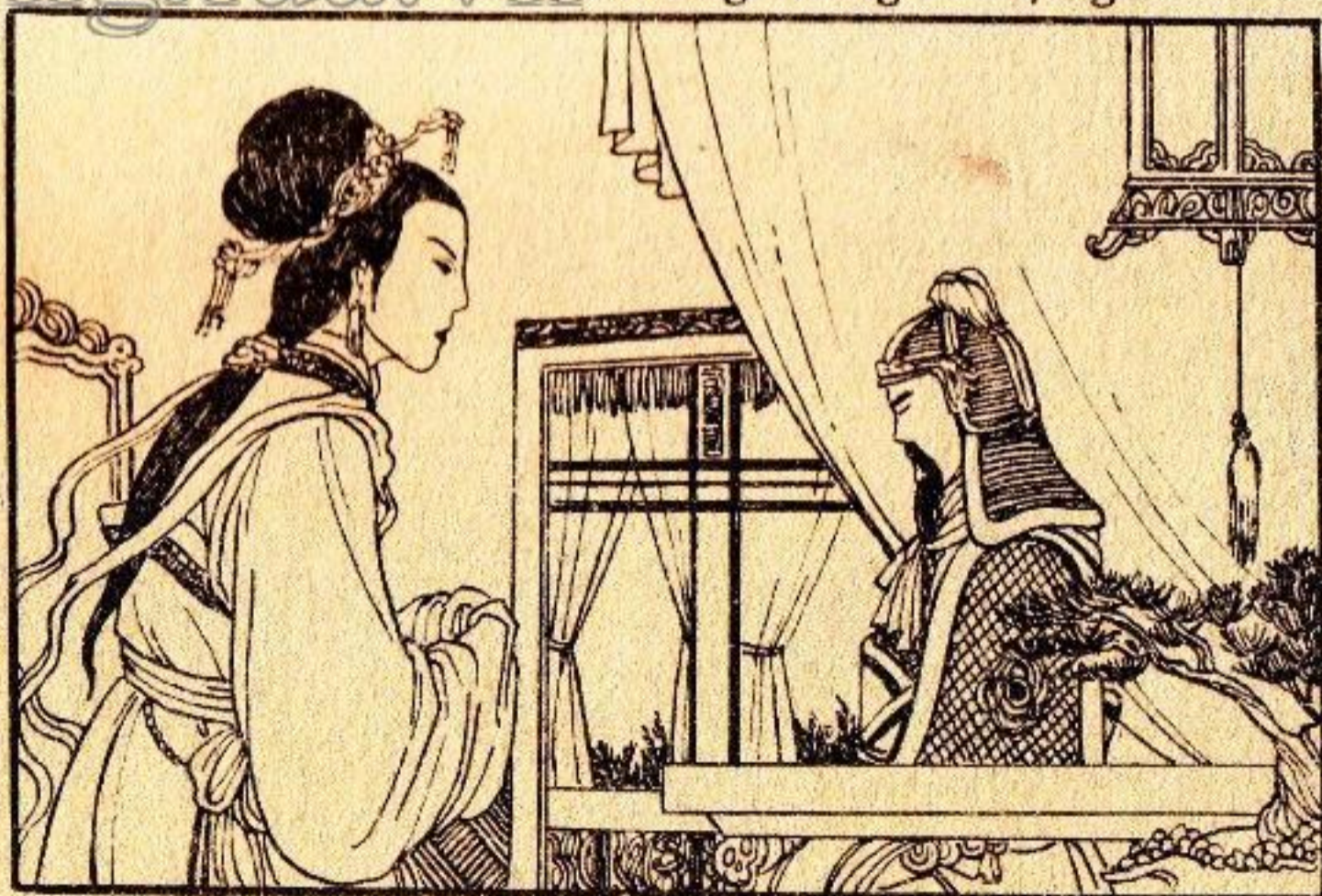
Tô Hộ được quân báo tin Toàn Trung đã bị bắt thì vô cùng bối rối bèn cầm các tướng ra trận chỉ truyền kiên thủ thành trì chờ lệnh.



Cuối cùng, Tô Hộ nghĩ: “Chỉ còn một cách là giết chết vợ con, rồi tự tử cho xong, tướng sĩ khỏi phải thác oan”. Nói rồi xách kiếm đi thẳng vào phòng Đắc Kỳ.



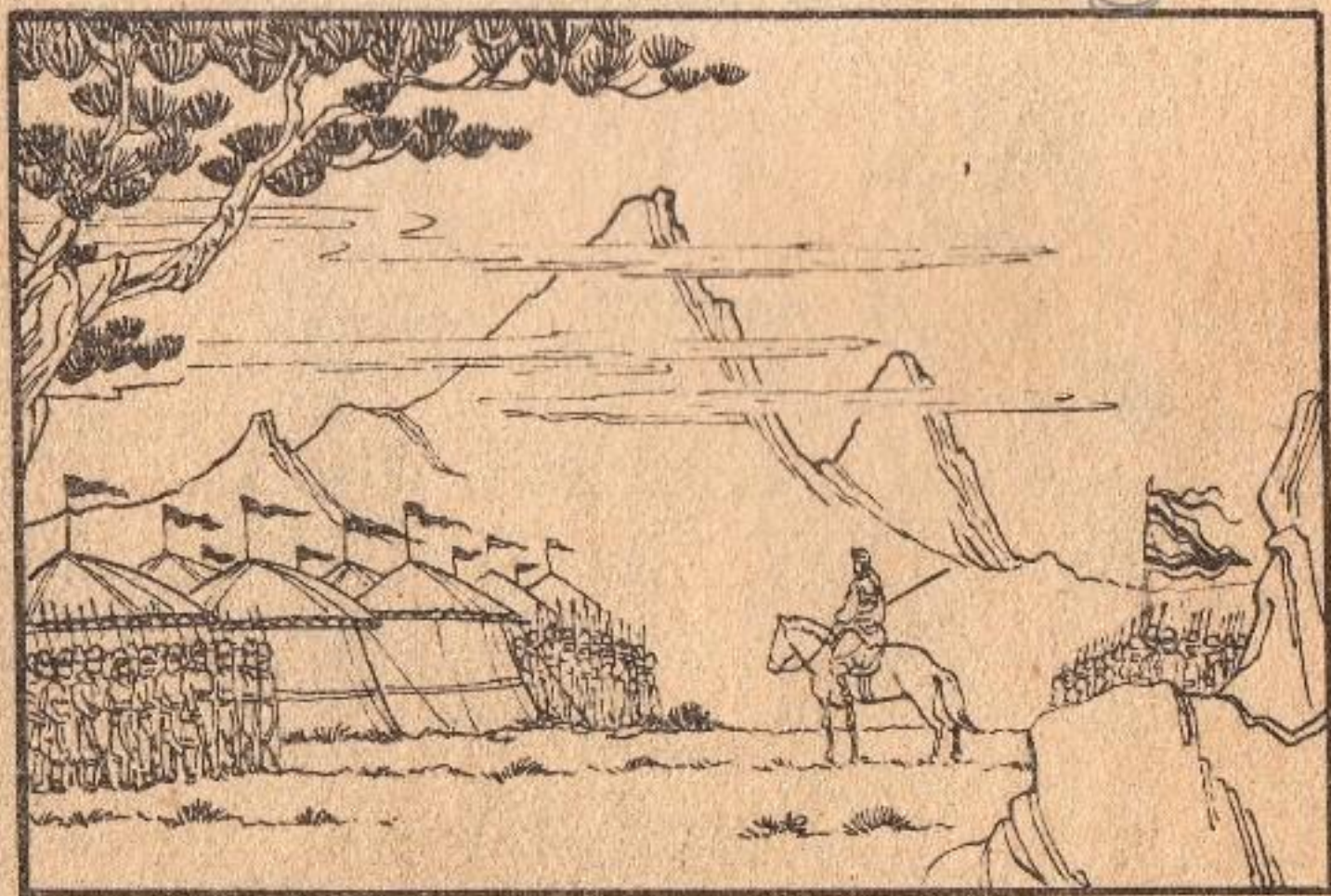
Nhưng nét mặt vô tư và kiêu diễm của Đắc Kỷ, Tô Hộ không đành lòng xuống gươm. Hai hàng nước mắt Tô Hộ rưng rưng chảy. Đắc Kỷ hỏi: “Mấy hôm nay con có nghe triều đình đem binh đến văn tới nhưng chẳng rõ việc gì”.



Tô Hộ kể lại việc Tru Vương đòi Đắc Kỷ tiến cung mới sanh ra trận chiến. Đắc Kỷ thưa: “Xin cha cứ tiến dâng con vào triều cũng được. Thân con đâu kể gì, miễn phụ thân khỏi tội, nước nhà bình yên”.



Hôm sau, Trịnh Luân là quan trông nom lương thực của Tô Hộ đi giải lương thực về, nghe Tô Hộ thuật lại sự việc, Trịnh Luân nói: “Tôi từ lâu nay đã được chúa công hậu đãi ơn ấy chưa đền, nay nguyện bắt Hắc Hồ.”



Nói rồi nhảy lên lưng con thú mắt đỏ trông vàng, dốt ba tiếng pháo khai thành, dẫn ba ngàn quân ra trước trại địch, gọi lớn: “Sùng Hắc Hồ? Hãy ra cho ta bảo đây”.



Hắc Hồ liền thúc ngựa ra giao chiến. Đánh nhau độ 20 hiệp, Trịnh Luân thấy sau lưng Hắc Hồ có cái hồ lô, thầm nghĩ "Ta phải ra tay trước mới thắng được".



Bỗng nhiên trong lỗ mũi Trịnh Luân có tiếng chuông reo, rồi hai luồng hào quang bay ra. Hắc Hồ tối tăm mặt mày té xuống ngựa. Trịnh Luân truyền quân sĩ trói lại, đem vào thành.



Quân đã dẫn Hắc Hồ đến, Tô Hộ vội bước xuống mở trời cho Hắc Hồ và nói: “Tôi cam thọt tội với Thiên tử, không lấy gì đền được. Trịnh Luân không biết nên xúc phạm oai trời, xin hiền đệ rộng dung”.



Hắc Hồ sụp lạy nói: “Chúng ta là anh em kết nghĩa, đệ đem binh đến cốt để giải hòa 2 bên. Vì cháu nhỏ tuổi, không nghe lời phải trái, đệ phải bắt về cầm tạm để tiện bề đàm đạo với hiền huynh”.



Ngày hôm sau, cố sử thần của Tây Bá Hậu Cơ Xương là Tán Nghị Sanh đến trao cho Tô Hộ một bức thư.



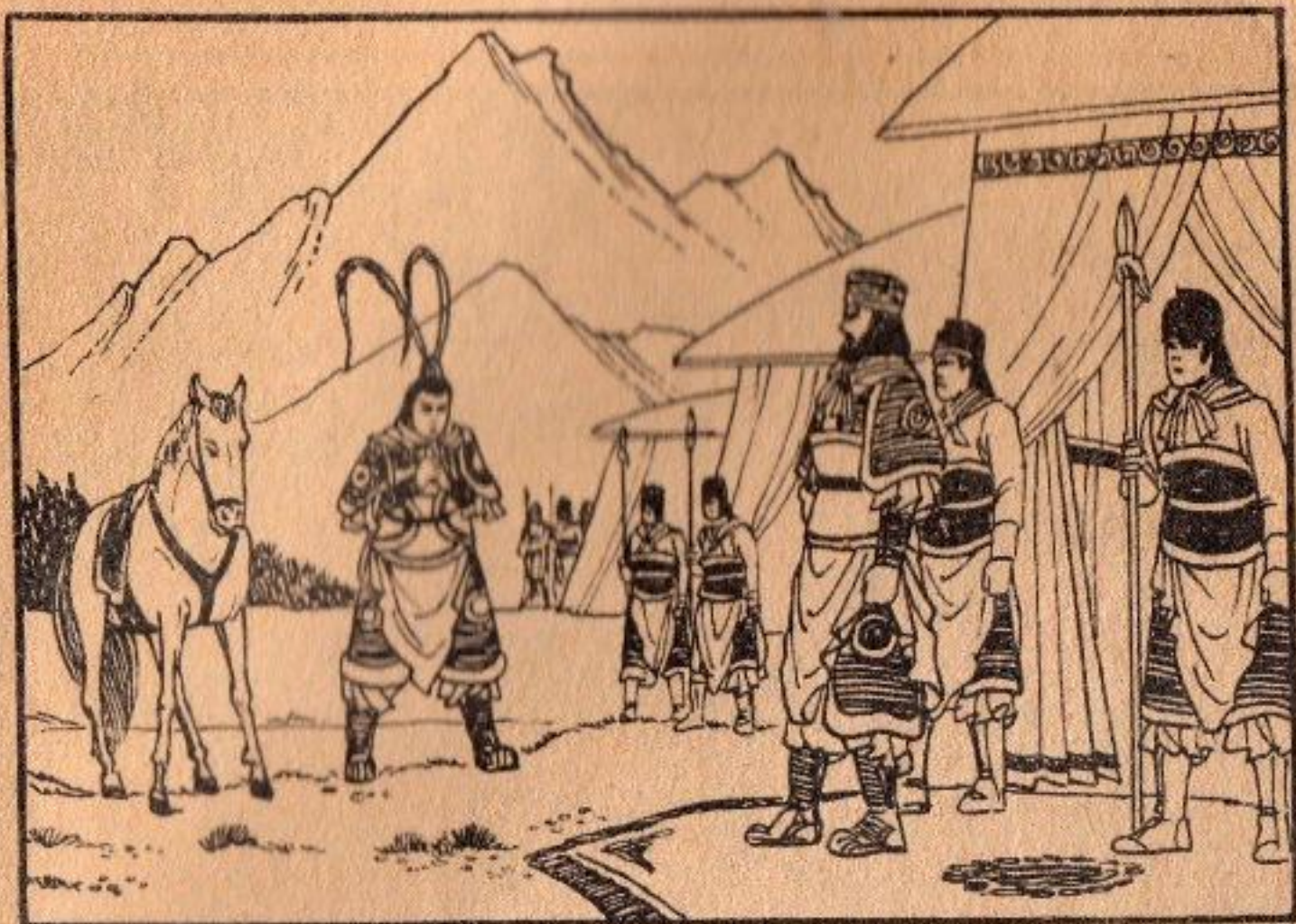
Lời lẽ bức thư phân tích điều lợi hại trong việc dâng Đắc Kỳ cho vua, tránh nạn binh đao, cứu dân khỏi tai họa và gia đình được nhiều bổng lộc.



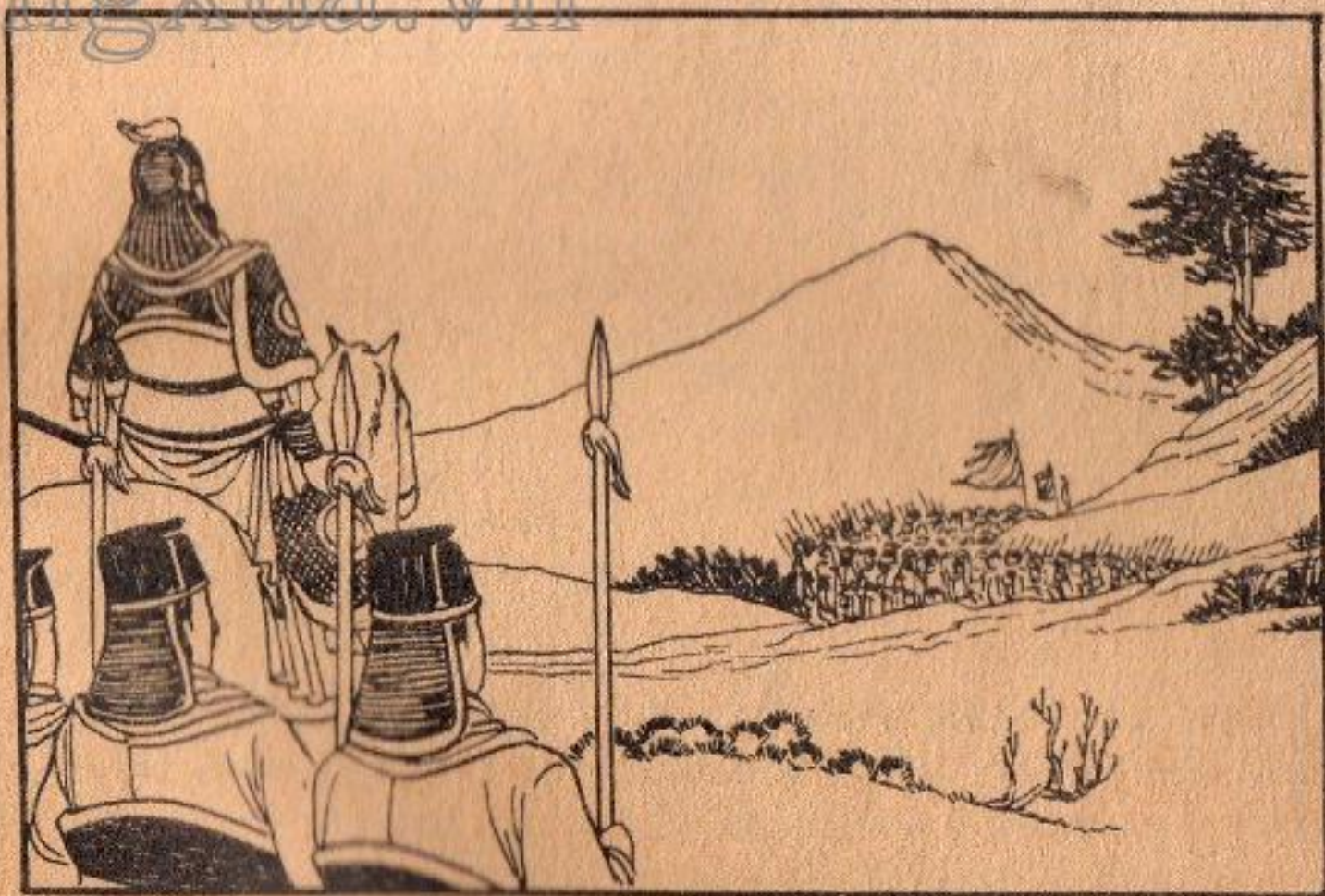
Ngày hôm sau Tô Hộ viết thư cho Tây Bá Hầu, đồng ý dâng Đắc Kỳ để tránh nạn binh đao.



Tán Nghi Sanh đi rồi, Hắc Hồ nói: "Tôi xin trở về thả Toàn Trung ra, bàn với ca ca tôi giải binh đồng thời làm sứ dâng triều để hiến huynh tiện bề dâng con chuộc tội."



Nói rồi truyền quân thả Tô Toàn Trung. Toàn Trung thấy Hắc Hồ tỏ tình như vậy thì rất mến phục, cúi đầu tạ ơn: “Chú sanh cháu một lần, cháu coi ơn ấy như trời biển”.



Toàn Trung đi rồi, Hắc Hồ kéo quân trở về. Hầu Hồ lương lự một chút nhám bề không xong, cũng giải binh.



Hôm sau, Tô Hộ chọn ba ngàn quân kỵ mã, năm trăm gia thân, sắm sửa xe loan, bảo Đắc Kỳ điểm trang lên kiệu ra đi. Đắc Kỳ nghe vậy nước mắt như mưa, lạy mẹ và anh để từ giã. Bịn rịn hơn nửa ngày chưa ra khỏi cửa, thế nữ hai bên khuyên dỗ, phu nhân mới chịu rời, bước vào phòng để cho Đắc Kỳ ra đi...



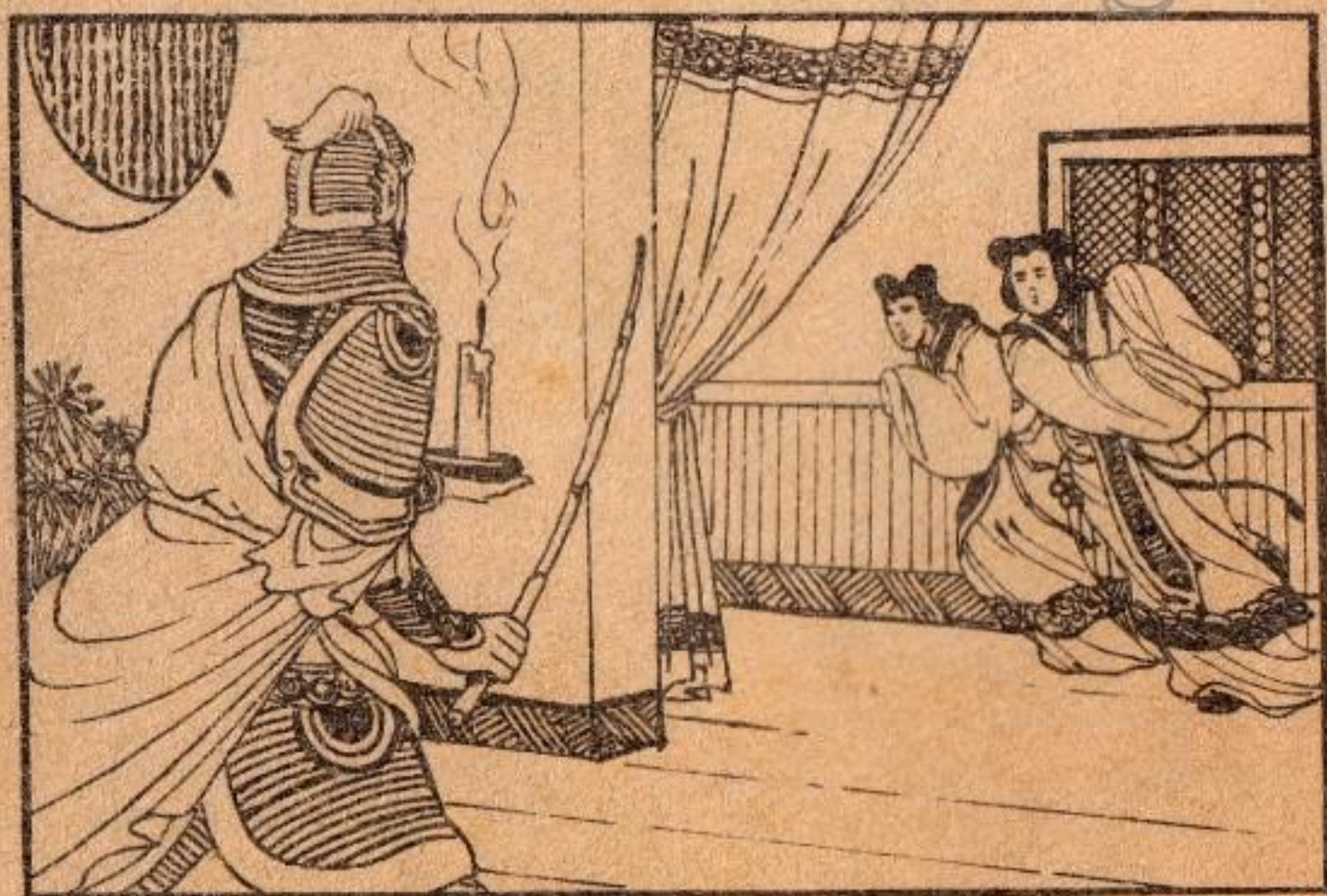
Đoàn người ngựa nhằm hướng triều ca thẳng tới. Một đêm nọ, đoàn đến trạm Âm Châu. Dịch Thừa được tin, liền đón tiếp vào trạm nghỉ ngơi.



Dịch Thừa bảo: “Trạm này hơn 3 năm nay có yêu tinh quấy phá, không ai dám nghỉ đêm ở đây”. Tô Hộ nói: “Đắc Kỷ là người quý của vua, yêu tinh nào dám phá, cứ dọn chỗ cho quý nhân nghỉ”.



Đắc Kỷ ngủ trong phòng có 50 thế nữ theo hầu, quân tướng canh gác bên ngoài rất nghiêm ngặt. Còn Tô Hộ dễ sẵn roi đuôi beo, ngồi đọc sách trước nhà khách.



Đến canh ba, chợt có tiếng la của bọn thế nữ: “Yêu quái! Yêu quái!”. Tô Hộ vội cầm đèn rọi chạy vào thì một ngọn gió thổi tắt hết đèn.

huongxua.vn